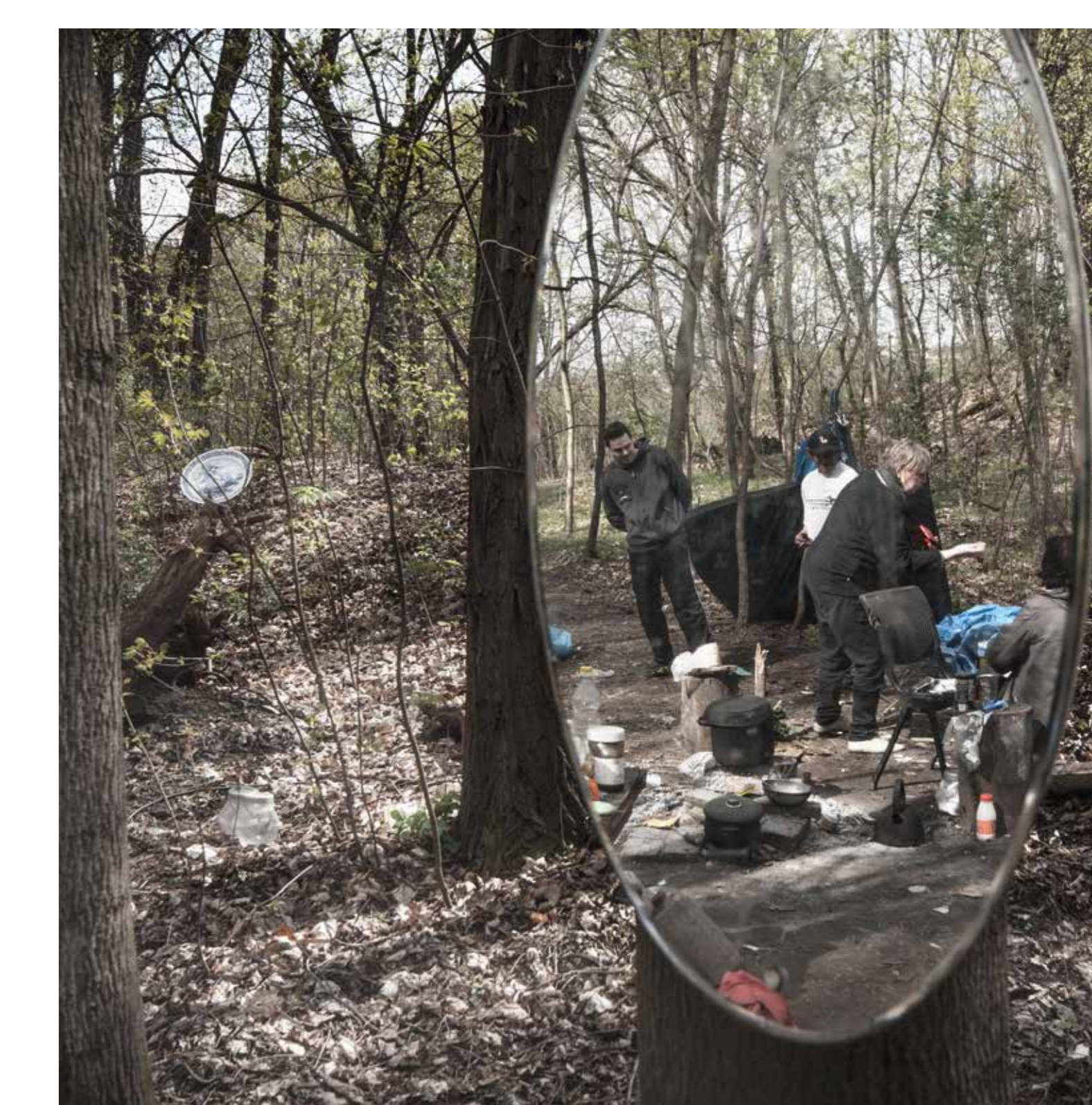
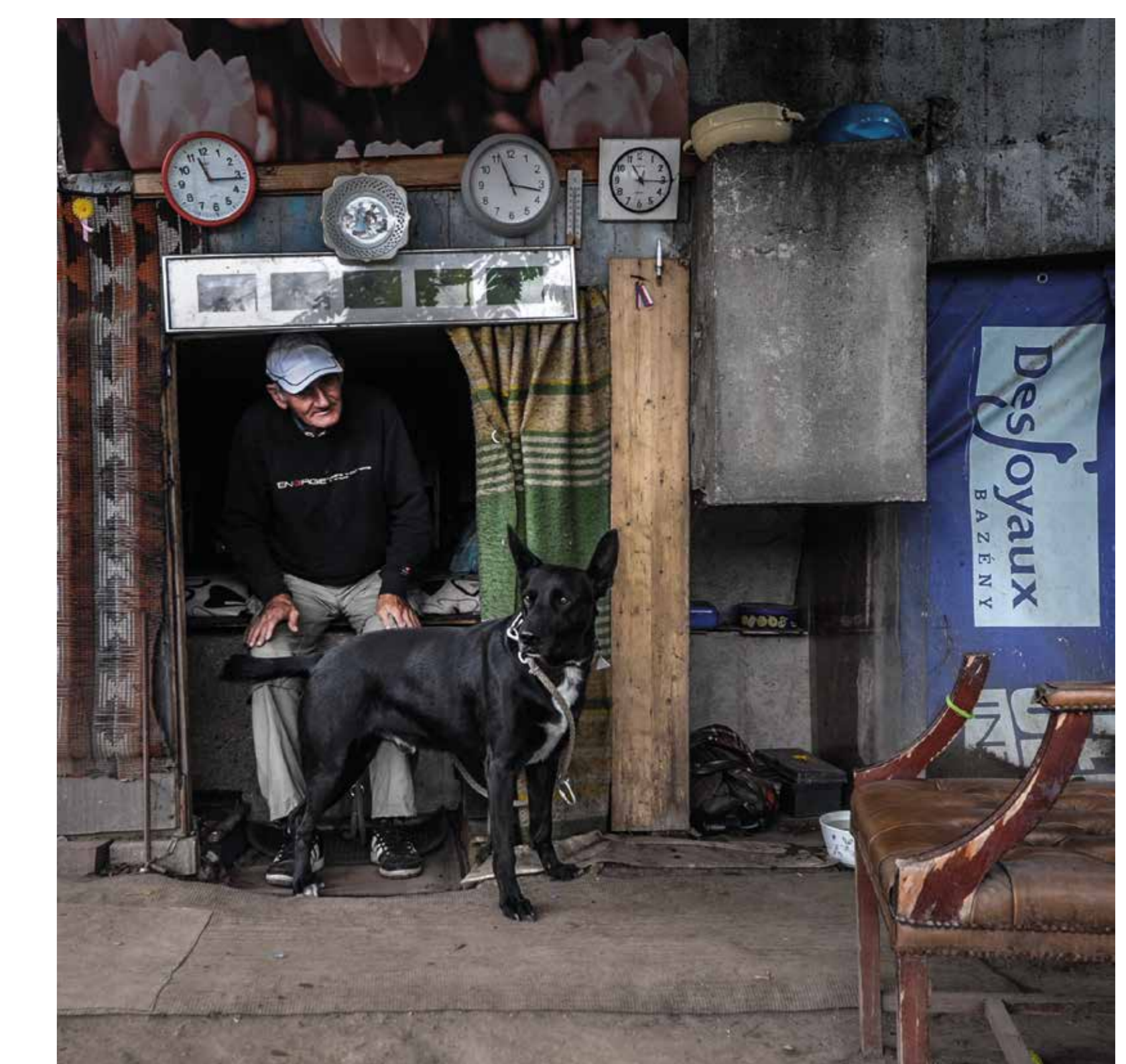

„Ulice není moje volba ■■■“

„Do 13 let jsem měl docela hezký dětství, vzpomínám si, že jsme jezdili o prázdninách a o víkendech na chaloupku. Měl jsem nevlastního tátu. HODNĚ JSEM ZLOBIL. Byl jsem otloukánek. I ve škole. Asi k tomu přispělo i to, že jsem byl jako dítě dost tlustej. V 7. třídě jsem skončil v diagnostickém ústavu a naučil jsem se tam od větších grázlů vařit drogy. Pak jsme s partou chodili krást a dostal jsem se do Diagnostického ústavu v Libkovicích. Možná jsem to grázlovství měl v krvi, protože můj vlastní otec, kterého si nepamatuju, vykrádal auta, obchody a chaty. V 15 letech nás několik uteklo z výchovného ústavu v Terešově, ukradli jsme auto, vykradli jsme obchody, abychom měli co jíst. Policie nás zablokovali na Lochotínském mostě, tam nás strašně zmlátili. Skončili jsme ve vazbě na Borech a jako mladiství jsme dostali šest měsíců. Za zběhnutí z vojny kvůli holce jsem si odseděl 18 měsíců. Napil jsem se v baru, panák vodky se sodou stál 15 Kč a po několika panáčích jsem přestal řešit návrat do kasáren. Seděl jsem taky za rozkrádačku, majetkové delikty a za nenávratný půjčky. ASI 50x JSEM ZKOUŠEL ŽÍT NORMÁLNĚ, NEPÍT, NEKRÁST, NEPODVÁDĚT, ale umřel bych hlady, nemohl jsem sehnat práci, tak jsem zase sklouznul k trestný činnosti. NA ULICI ŽIJU 18 LET. Moc se mi tenhle život nelíbí, ale nevím, jak z něj ven. ČÍM SE ŽIVÍM? vybírám popelnice kolem supermarketů, kam vyhazují nahnilé zboží. Ještě se z toho dá docela dobře vybrat něco k jídlu. BEZ CHLASTU SE NEOBEJDU. Mokrát jsem se léčil, ale když se dostanu ven, tak se k pití vrátím. Co mám také jiného dělat?“

PŘÍBĚH PANA LUBOŠE, 50 LET.
18 LET BEZ DOMOVA.

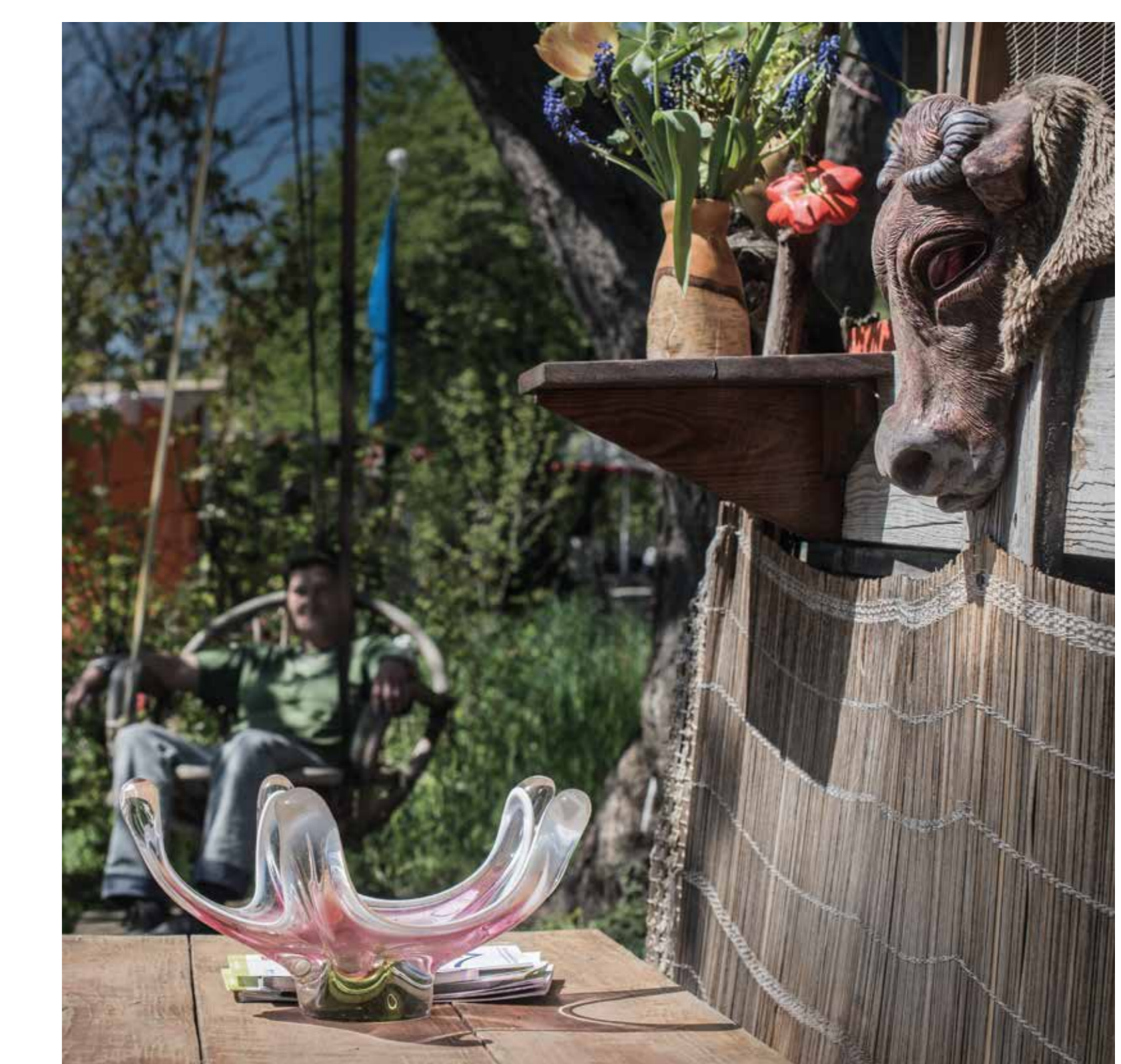
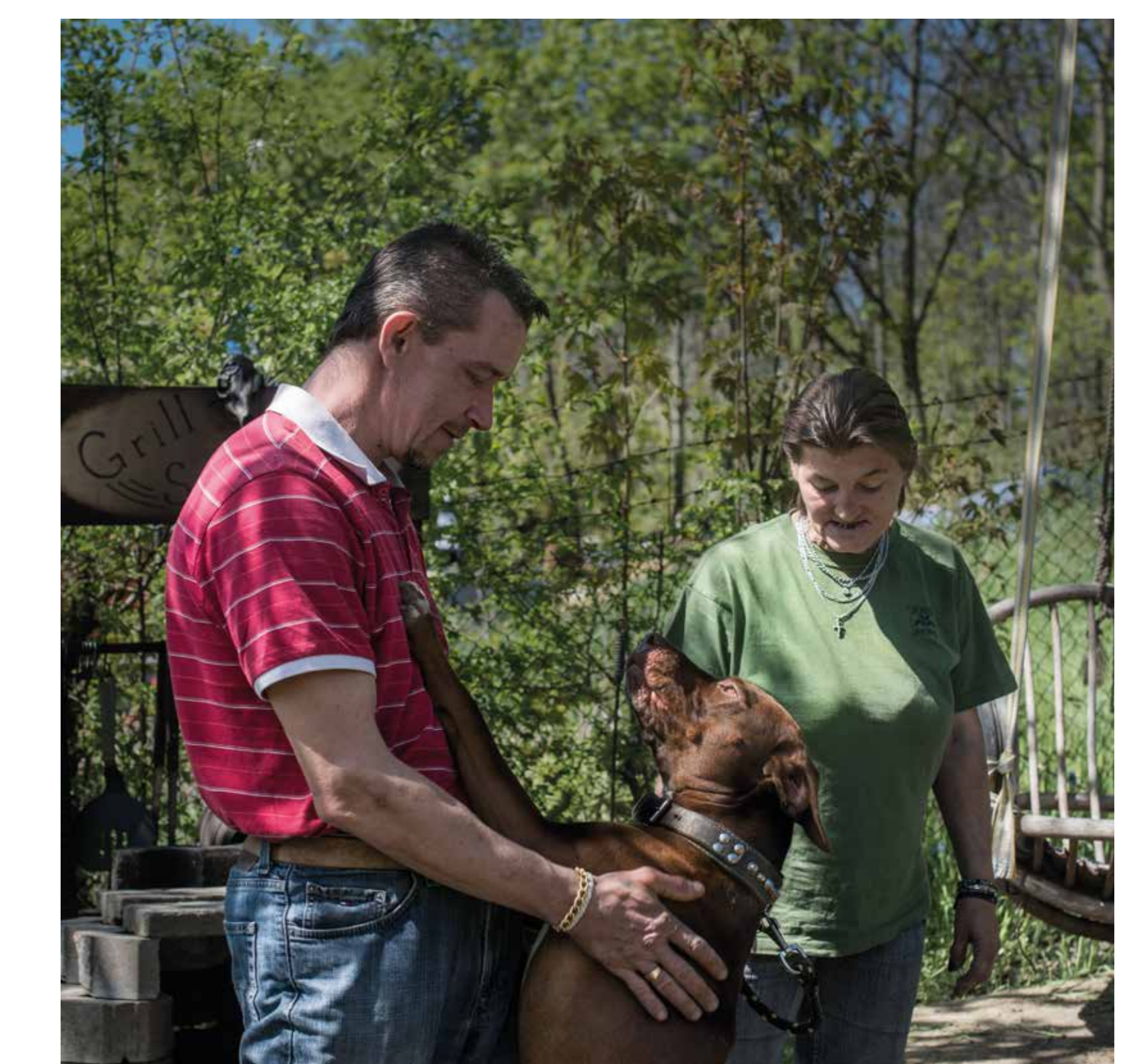
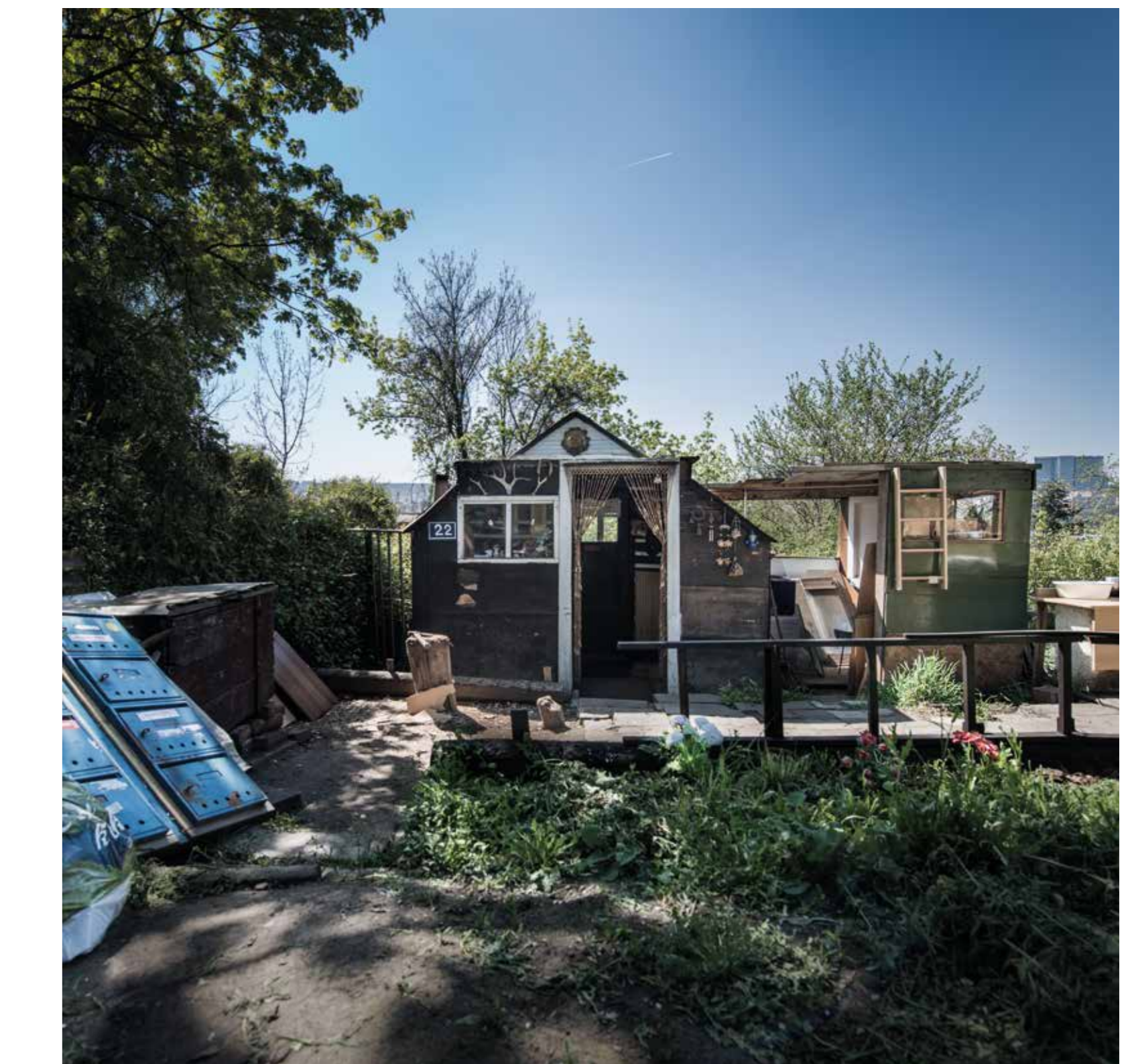
„Měl jsem krásný dětství, do 15 let jsem nevěděl, že jsem se ve stáří jednoho měsíce dostal ke svým adoptivním rodičům. Zemřel jim devatenáctiletý syn a po jeho smrti se rozhodli pro adopci. Zjistil jsem to při předávání občanky. Začal jsem se stavět na zadní, tátu jsem nenáviděl, matku jsem neměl rád a v osmnácti jsem ze vzdoru z rodiny odešel. OŽENIL JSEM SE. Po pěti letech mi žena umřela a v devatenácti zahynula i má nevlastní dcera. Byly toho plné noviny, v autě se jich tehdy zabilo pět. SMRT NEVLASTNÍ DCERY MĚ PŘIVEDLA K PÁTRÁNÍ PO VLASTNÍ DCEŘI. V patnácti se mi narodila nemanželská dcera. Zjistil jsem, že je v Kanadě. Chtěl jsem za ní. Bylo to za komunistů, nešlo cestovat, tak jsem se asi 6x pokusil o nezákonný překročení hranice. Opakovaně jsem za to seděl. Nakonec jsem v roce 1985 emigroval do Rakouska přes Maďarsko. v Kanadě jsem našel dceru i její matku a dokonce jsem pracoval v jejich firmě. PODNIKÁNÍ A PODRAZ OD PŘÍTELKYNĚ. Peníze z Kanady jsem vložil v Čechách do podnikání, měli jsme 43 zaměstnanců. Po 4 letech jsme zjistili, že nás účetní podváděl. Můj společník se v kanceláři zastřelil. Část peněz jsem přepsal na přítelkyni, abych o ně nepřišel. Ale po čase mě na policii obvinila ze znásilnění. Dostal jsem 4 roky nepodmíněně. Přihlásila se ale nová svědkyně a v obnoveném řízení soud konstatoval, že se trestný čin nestal. OD ROKU 2006 BYDLÍM POD HLÁVKOVÝM MOSTEM. Nechybí mi televize, mám rádio a mobil. Občas provádím zájemce po Praze, kteří si chtějí zažít, jak vypadá jeden den bezdomovce. MOJE PŘÁNÍ. Abych přežil svého psa Astora.“

PŘÍBĚH PANA VÁCLAVA, 66 LET.
12 LET BEZ DOMOVA.

„Doma, v Polsku, jsem podnikala, měla jsem dva obchody se smíšeným zbožím, nábytkem, koberci, ale později podnikání přestalo prosperovat,“ říká paní Alžběta. „Podlehla jsem psychickému nátlaku manžela, který nechtěl, abych pracovala. Nakonec se nám manželství rozpadlo a já jsem neměla sílu se s ním soudit o majetek. Před problémy jsem utekla do ciziny a v Praze jsem před několika lety poznala Slavomíra. Teď spolu sbíráme papír, někdy dostaneme až 200 Kč za den. V Polsku mám syna (40) a dceru (36). Vystudovala vysokou školu a mám moc šikovnou vnučku ve 2. třídě. Telefonujeme si. Mám ještě maminku (81), táta zemřel.“ JAKÉ JE TO BÝT BEZDOMOVCEM V CIZÍ ZEMI A BYDLET POD STANEM V PRAŽSKÉM LESOPARKU? „Dá se to přežít, když jsme na to dva, je to lehčí, dělíme se o jídlo. Už jsme si na takový život zvykli. CHYBÍ NÁM ALE NORMÁLNOST. Máme rádi knihy. Chováme tu kočku, ta nám vytváří pocit domova. Pan Slavomír k tomu dodává: „Když jsem přišel o práci v Polsku, nechal jsem se zlákat prací na stavbě v Rusku. Žil jsem tam 15 let. Dostal jsem se tam do kriminálu a osm let jsem seděl, z toho čtyři roky na Sibiři. Mám na to strašné vzpomínky a divím se, že jsem to přežil. Mám za sebou dvě manželství, první s Polkou trvalo 27 let, s ní mám syna. To druhé bylo s Ruskou a spolu máme také syna (14). Několik let už s nimi nemám žádný kontakt. s Alžbětou žijeme v Praze pod stanem. Doklady máme v pořádku. vaříme si polévky, brambory, maso, karbanátky. Přes léto pracujeme v supermarketech za 75-80 Kč/hod., zálohu dostáváme hned druhý den.“

PŘÍBĚH PANÍ ALŽBĚTY, 63 LET,
A PANA SLAVOMÍRA, 64 LET.
10 LET BEZ DOMOVA.

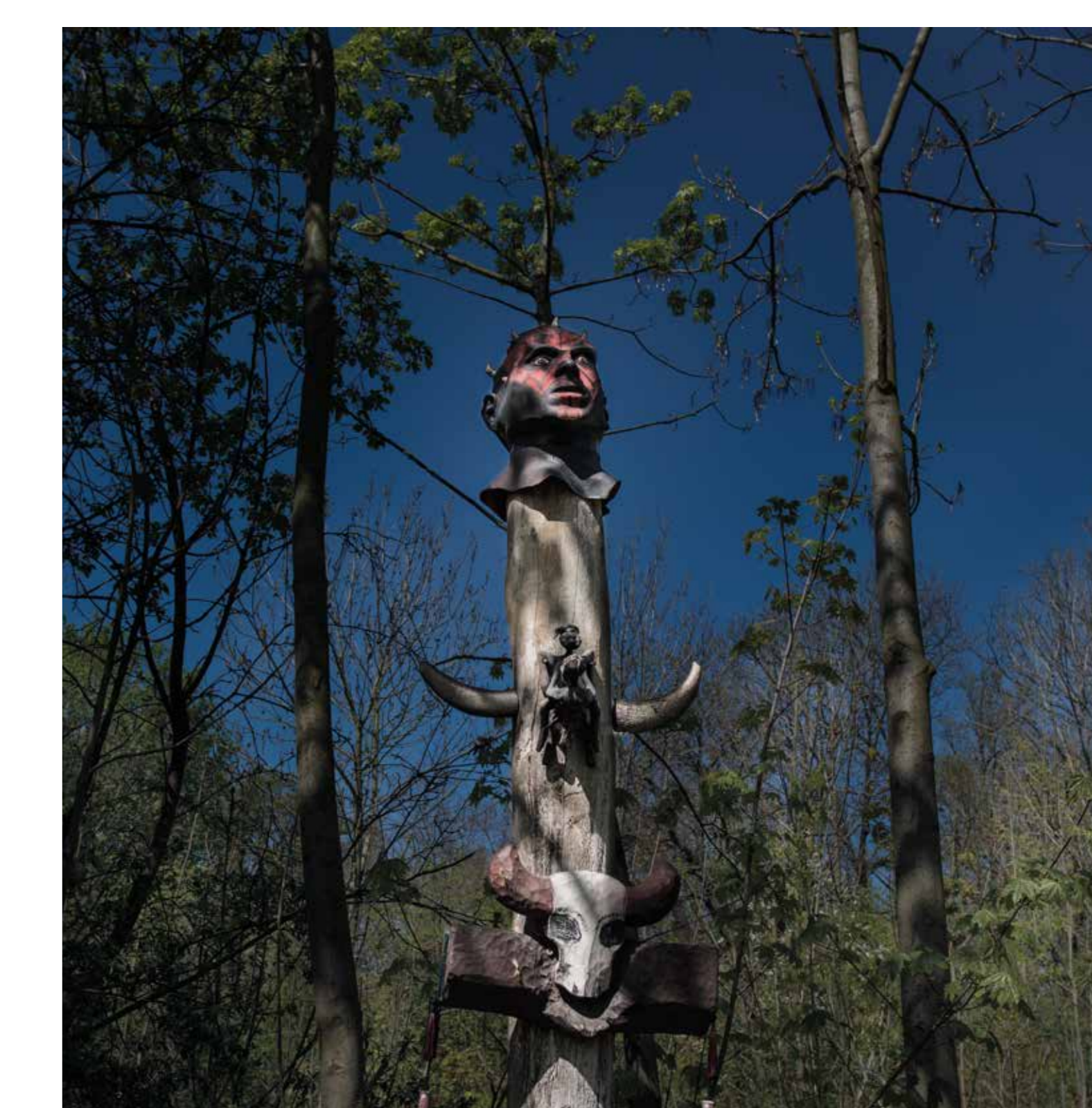
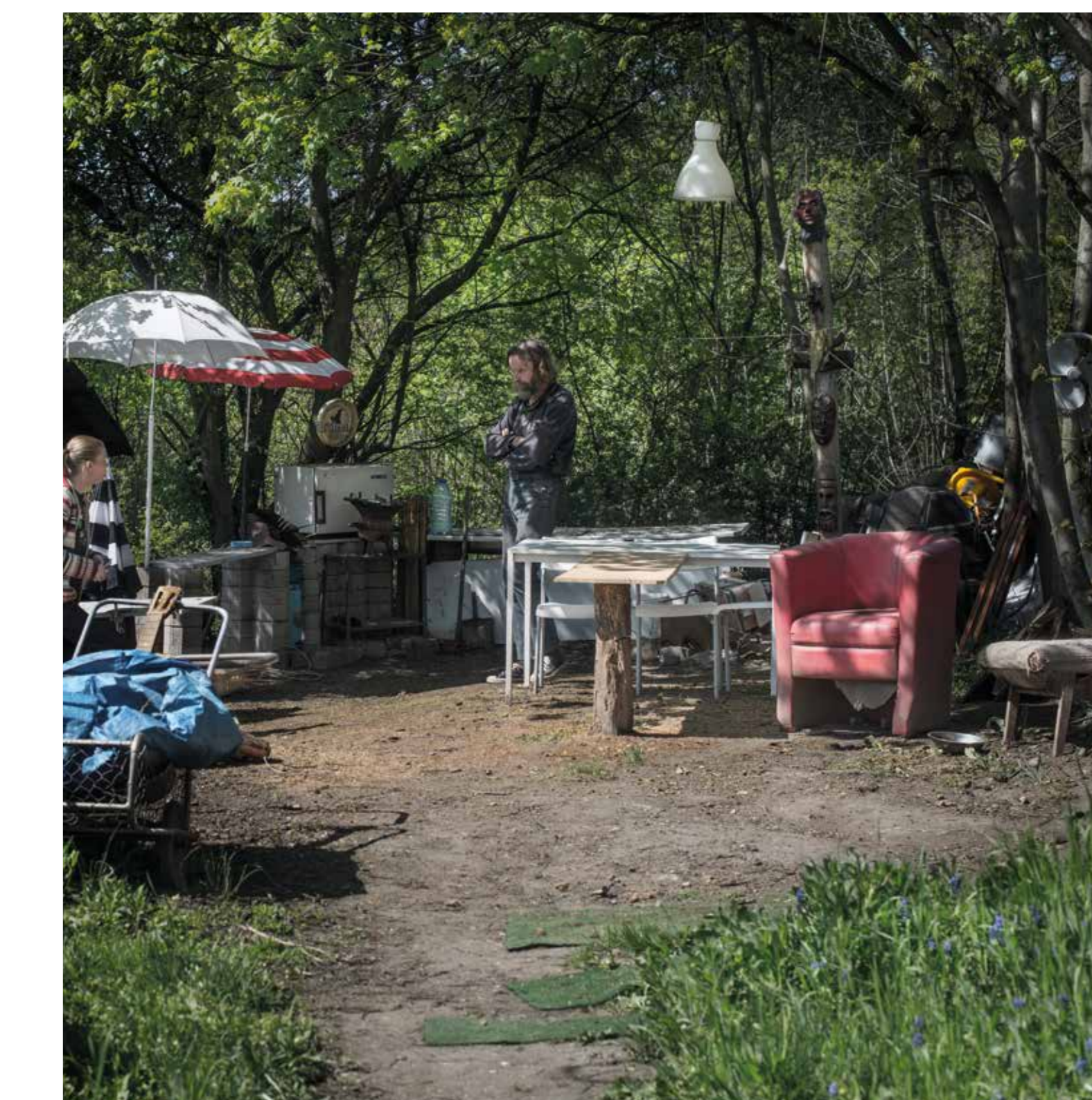
„Dětství jsem měl dobrý, byli jsme tři sourozenci, dva bratři a sestra, já byl z nich nejstarší. Se školou jsem neměl problémy. ve 13 letech se rodiče rozvedli. Maminka začala lítat s kamarádkami, večer se chtěla bavit, tatínek byl kovář, po těžké práci měl rád svůj klid. Po rozvodu jsme byli u mámy, já měl za úkol se postarat o ostatní sourozence. Máma pracovala jako soustružnice v jednom JZD. Hodně jsem sportoval, přitahoval mě thajský box a karate. Po základní škole jsem se vyučil v oboru kovář a podkovář jako můj otec. Po vojně jsem začal pomáhat tátovi, kterej si založil firmu a vyráběl stánky, dodával je dokonce na václavský náměstí a do Německa. Jenže zapomněl výrobek patentovat a musel firmu zavřít, protože mu hrozily žaloby. V roce 1989 jsem se oženil, měli jsme dvě děti, dnes je jim 22 a 24 let. holka je vdaná, ještě studuje, syn se vyučil. Po rozvodu jsem byt a děti nechal exmanželce a platil jsem alimenty. S dětmi se nestýkám, mají svůj život. SEDĚL JSEM ZA TĚŽKÝ UBLÍŽENÍ NA ZDRAVÍ. Pracoval jsem jako vyhazovač, najednou přišli dva policajti z kriminálky a napadli servírku, rozbili jí tvář púllitrem. Když jsem ji chtěl bránit, tak přivolali URNU a já si odseděl 4,5 roku. NA CO JSEM PYŠNÝ. Povedlo se mi opravit chatku, umím pracovat. Máme dobré vztahy se sousedy, kteří tu kolem nás žijí v pěkných rodinných domcích. sousedi na nás nejdřív koukali s nedůvěrou, ale teď jsou suprový – nosí nám dřevo, navštěvujeme se, posedí při opékání buřtů, pěkně se k nám chovají i jejich děti. vědí, že se o to tady dobře staráme. NOVÝ VZTAH SE SOŇOU. Už jsme spolu 18 let, z toho 10 let žijeme v chatičce. Společně ji zvelebujeme.“

PŘÍBĚH PANA RUDOLFA, 46 LET.
10 LET BEZ DOMOVA.

„Ve 12 letech mi zemřela maminka. Tím se mi rozpadla celá rodina. Musel jsem si vybrat: buď dětský domov, nebo adopci, kterou mi nabídl starší bratr. V 15 letech jsem šel do Ostravy na učiliště. Jako učni jsme fáráli do dolu vítězný únor. Z prachu a těžký práce jsem onemocněl zánětem středního ucha, bylo to chronický a nesměl jsem dál fárat. Nakonec jsem se vyučil zedníkem. Třináct let jsem pracoval ve stavebnictví a bydlel na ubytovnách. Od roku 1991 se žívím jako každý jiný bezdomovec sběrem papíru a barevných kovů. V jednom pražském lesoparku jsem si našel místo, kde jsem si z prken postavil chatičku. Trvalo mi to rok a půl, než se v ní dalo bydlet. Na kousku pozemku pěstuju cibulku, brambory, česnek, navozil jsem si z různých míst dobrou hlínu. V okolí chatičky udržuju pořádek, výhrady nemá ani Městská policie ani sousedi v okolí. ŽIVOTNÍ PERIPETIE. kvůli holce jsem se popral v hospodě a způsobil jsem svému protivníkovi těžké ublížení na těle. Přijela záchranka. Byl jsem odsouzen, ale zastihla mě Havlova amnestie. Celkem jsem byl osmkrát trestně stíhaný a odsouzený za výtržnictví v opilosti. SVOBODA JE PRO MĚ VÍC NEŽ ŽÍT NORMÁLNÍ ŽIVOT. Nemusím nikoho poslouchat, proto radši žiju v chatičce. Normální život už nechci. v chatičce mám jednu místnost 3x4 m, mám tam zabudovanou skříň, stůl, sedačku, tři židle a kamna. všechno, co potřebuju. Jakmile se ochladí, mám tam krásný teplíčko. MŮJ DENNÍ PROGRAM. Musím si denně vydělat sběrem 50 Kč – nasbírat 25 kg papíru. JAK SE STRAVUJU. Mám rád maso, takže se snažím šetřit a občas si koupím kuřecí řízky.“

PŘÍBĚH INDIÁNA –
PANA MIROSLAVA, 58 LET.
25 LET BEZ DOMOVA.

„Měl jsem normální dětství, vyučil jsem se opravářem zemědělských strojů. V 19 letech jsem se oženil a měli jsme 2 děti, bydleli jsme na vesnici v domku s mými rodiči. Jezdil jsem s cirkusem, ale manželku s dětmi jsem nechal u rodičů. Žena podala návrh na rozvod. Odešel jsem do Prahy a 6 let jsem pracoval jako autoelektrikář a údržbář. V současné době dělám brigády a živím se příležitostně jako elektrikář. S nevlastním bratrem, sousedem Rudolfem, bydlíme i s partnerkami ve dvou chatičkách vedle sebe. NEJVÍC MI DO ŽIVOTA ZASAHUJE TCHÝŇ. Bere mě jako bezdomovce. Nespĺňuju její představu o spolehlivém partnerovi pro její dceru. Nemám zděnej byt. S partnerkou se nám tu ale žije dobře. ČEHO SI NA SOBĚ VÁŽÍM. Že jsem to tady dal do kupy, že dokážu být nezávislý a že o mně nikdo nerozhoduje. Cítím se svobodně. Uvažujeme, že si pořídíme králíky a slepice. PŘÍBĚH PARTNERKY HANY (38). V dětství jsem zažila složitý rozvod rodičů, máma mi zakazovala styk s tátou, neměla ho ráda. Hodně mi to ublížilo. S nevlastním otcem jsem měla neustále problémy, nic se mu na mně nelíbilo. Vdala jsem se v roce 1997 v 19 letech, měla jsem 2 děti, vztah se nám rozpadl. Matka se za mými zády spojila s mým manželem a připravili mě o děti. Ublížily mi pomluvy na sociálce, že jsem feťacka a alkoholička. Syn je dnes dospělý, dceři je 17 let. Matka si děti proti mé vůli vzala do pěstounské péče. Máma neuznává můj život, nemá ráda mého partnera. CHATIČKA. Jsem ráda, že je útulná – máme tu všechno, co potřebujeme: WC, sklad, hospodu, kuchyni a ložnici. ZA CO BYCH SE POCHVÁLILA? Vařím od 6 let, musela jsem se postarat o dva bratry, kterým byly 2 a 3 roky. Myslím, že vařit umím.“

PŘÍBĚH PANA JIŘÍHO, 52 LET,
A JEHO PARTNERKY HANY, 38 LET.
25 LET BEZ DOMOVA.

„Byla jsem za deset čertů, měla jsem přísného tátu, který opakoval, že škoda každé rány, která padne vedle. Byly se mnou problémy, moc jsem se neučila. Táta mi předpovídal, že budu mít těžkej život. V 26 letech jsem se vdala a brzy se nám narodil syn. Bydleli jsme u tchána, který rád pil a býval agresivní. Po jeho smrti dal můj muž do zástavy zděděný dům a vzal si spotřební půjčku. Tu ale nesplácel, tak jsme o dům přišli. Postupně jsme se stále více zadlužovali. Naše manželství prvních 15 let šlo, za tu dobu mě manžel zbil jen jednou. Později začal stupňovat fyzické útoky proti mně, měla jsem zlomenou nohu, byla jsem téměř celý rok nemocná. V roce 2006 nás manžel jednoho dne s klukem (17) vyhodil na ulici. Později jsme se všichni sešli na ubytovně. Můj syn si tam našel rozvedenou paní. Začal si s ní i můj manžel a oznámil mi to, když byla ve třetím měsíci. POPRVÉ NA ULICI. Rozhodla jsem se jít do Prahy. Zde jsem se seznámila s jedním mužem, žila jsem s ním na ulici asi 13 měsíců, strašně chlastal a byl stále v čoudu, hrozně mě trýznil a třískal, nutil mě krást. Vynucoval si sex a škrtil mě, když jsem se bránila. Utekla jsem od něj a našla jsem si vdovce. Přemluvil mě, abych si ho vzala. Začal být žárlivý. Pak onemocněl rakovinou plic a brzy umřel. Dlouhodobě využívám noclehárnu na lodi Hermes. NEMOCI. Prodělala jsem zápal plic a v době rekonvalescence jsem mohla být tři neděle v Azylovém domě s ošetrovatelskou službou ADOS CSSP. Nedávno mi v Arcidiecézní charitě nabídli stravenku v hodnotě 100 Kč, když půjdu na rentgen plic. Našli mi nějaký „uzel-srůst“ a musím jít na operaci do Thomayerovy nemocnice.“

PŘÍBĚH PANÍ ALENY, 57 LET

...

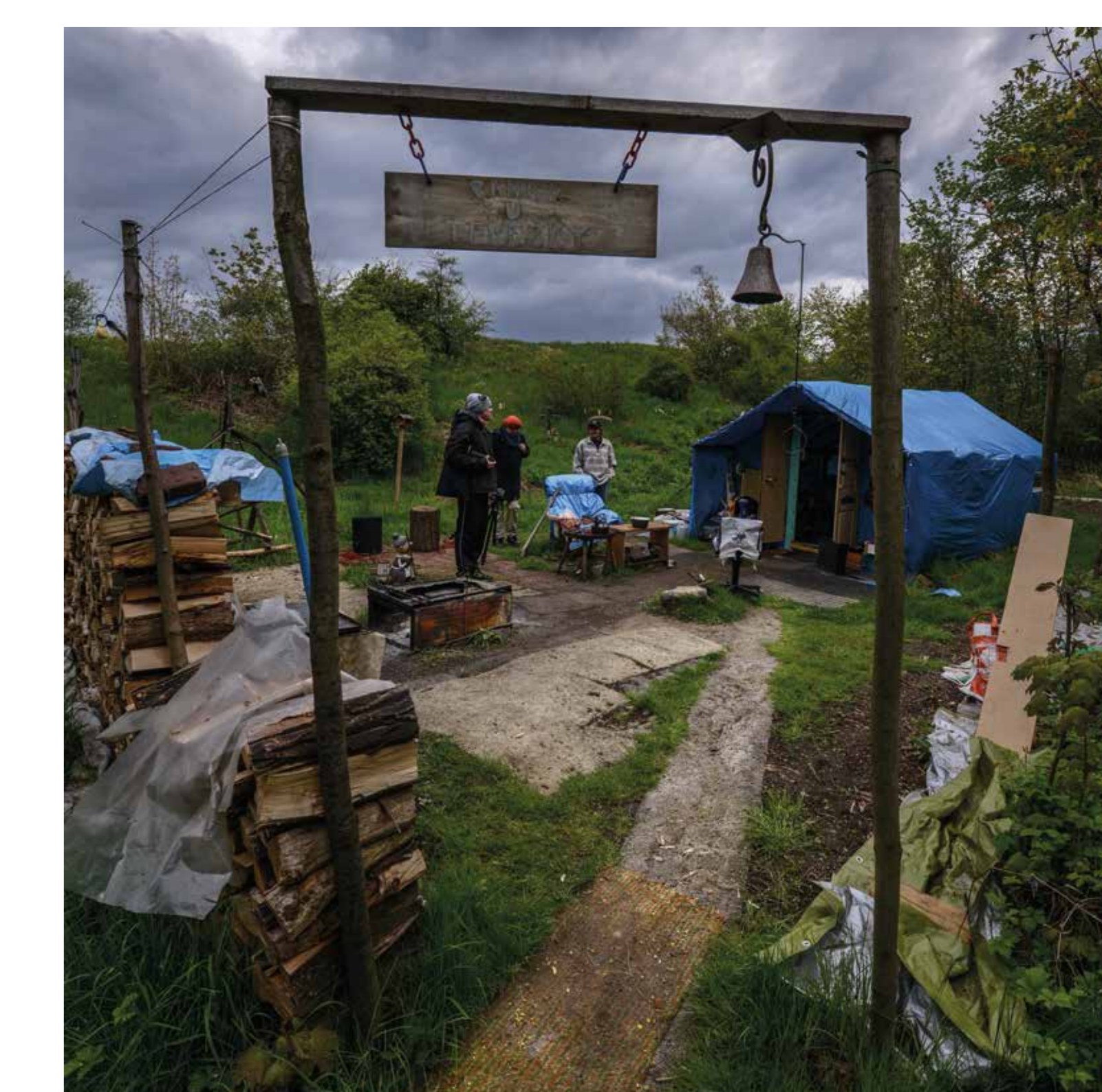
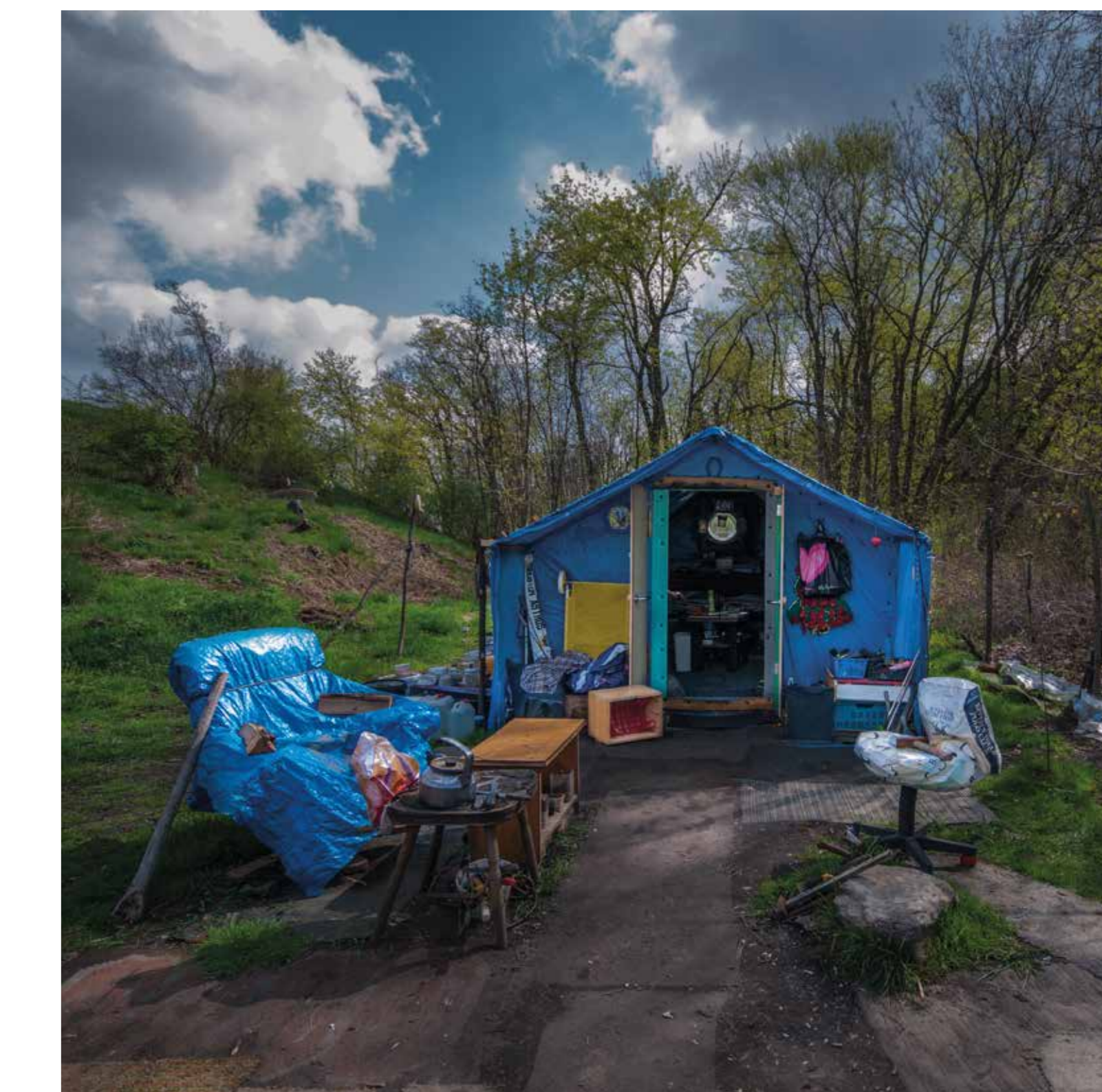

„Měl jsem pěkné dětství, rodiče byli právníci, rozmazlovali mě. Skákal jsem na lyžích, ale pak jsem se zranil. A bylo po sportovní kariéře. Nastoupil jsem k záchrance, kde jsem pracoval 25 let. NA CO JSEM HRDÝ? Mám tři dospělé dcery, všechny jsou vysokoškoláčky – lékařka a dvě právničky. Vídám je 3-4x do roka. KDY JSEM SE DOSTAL NA ULICI. Rozvedl jsem se, když jsem zjistil, že je mi žena nevěrná. Nezletilým dcerám a exmanželce jsem nechal být a veškeré zařízení k dispozici a sám jsem šel na ubytovnu. Po 25 letech jsem přišel o práci a skončil jsem jako bezdomovec na ulici. S partnerkou Zdenou jsme začali využívat noclehárnu na lodi Hermes. JAKÝ MÁM PLÁN? Bydlet, mít pravidelný příjem a dobrou práci. S partnerkou se chceme do jednoho roku vzít.“ ZÁŽITEK Z PAŘÍŽE. I když tu byli měsíc na ulici, nesetkali se s ponižováním. Bývá zde zvykem, že restaurace svázejí na stanoviště bezdomovců své přebytky. Líbilo se jim, že Pařížani k charitě vedou i své malé děti. DOBRÁ ZKUŠENOST Z PAŘÍŽE. „Charita bezdomovce na ulici přesvědčuje, aby začali využívat sociální služby a více se věnovali své hygieně. Když to nejde po dobrém, tak bezdomovce prostě čapnou, hlavně ty špinavé, zanedbané a páchnoucí a odvezou je do míst, kde je vykoupou, vymění jim prádlo a nechají je přespat. S bezdomovci, i těmi nejubožejšími, zacházejí vždycky šetrně, ale rázně. Když je pak vymydlené vrátí na původní stanoviště, vypadají odpočinutě. Tímto přístupem se podle mě daří přesvědčit více bezdomovců ke spolupráci, alespoň v tom smyslu, že se příště už této očiště tolik nebrání,“ říká pan Jiří.

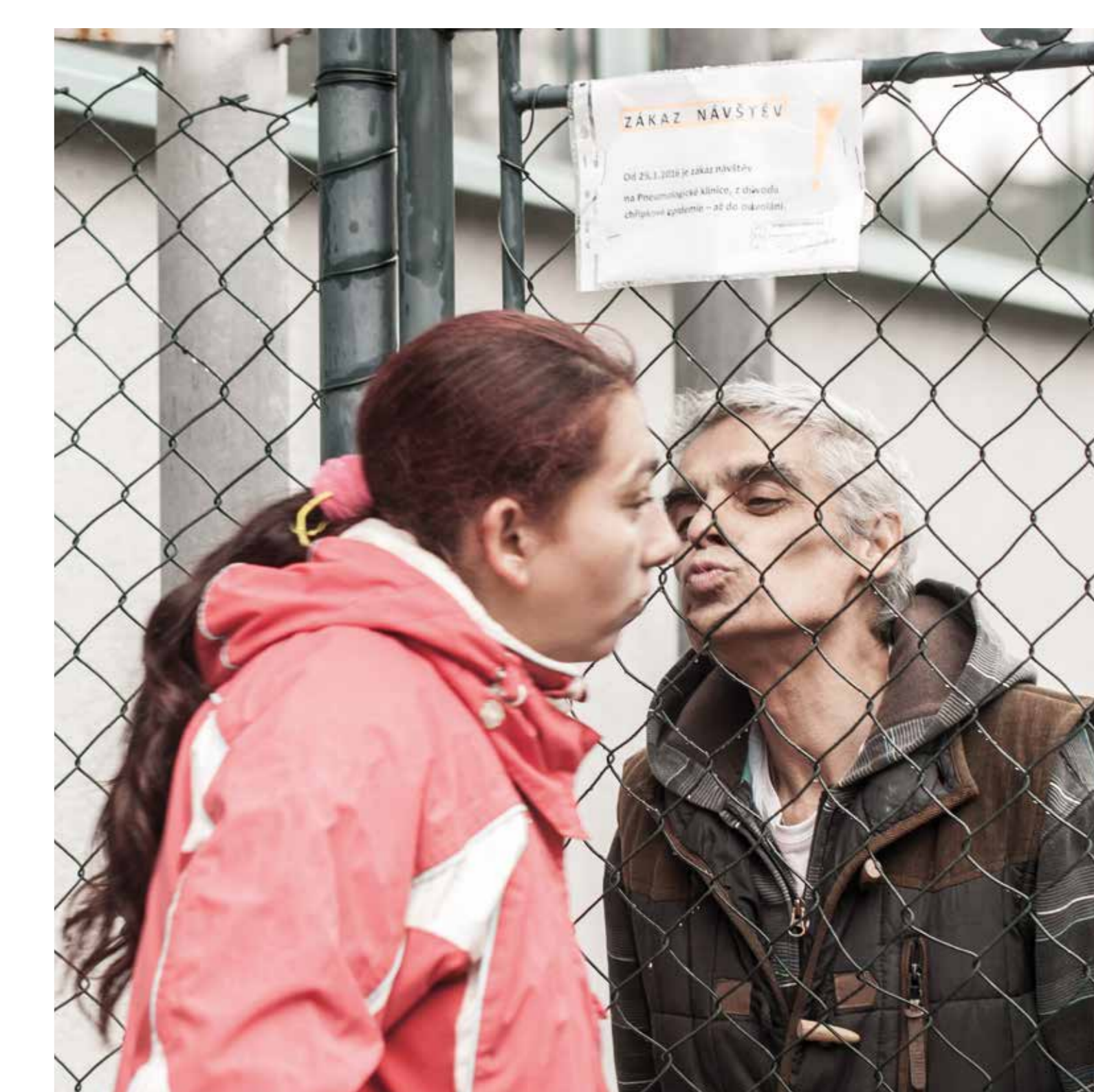
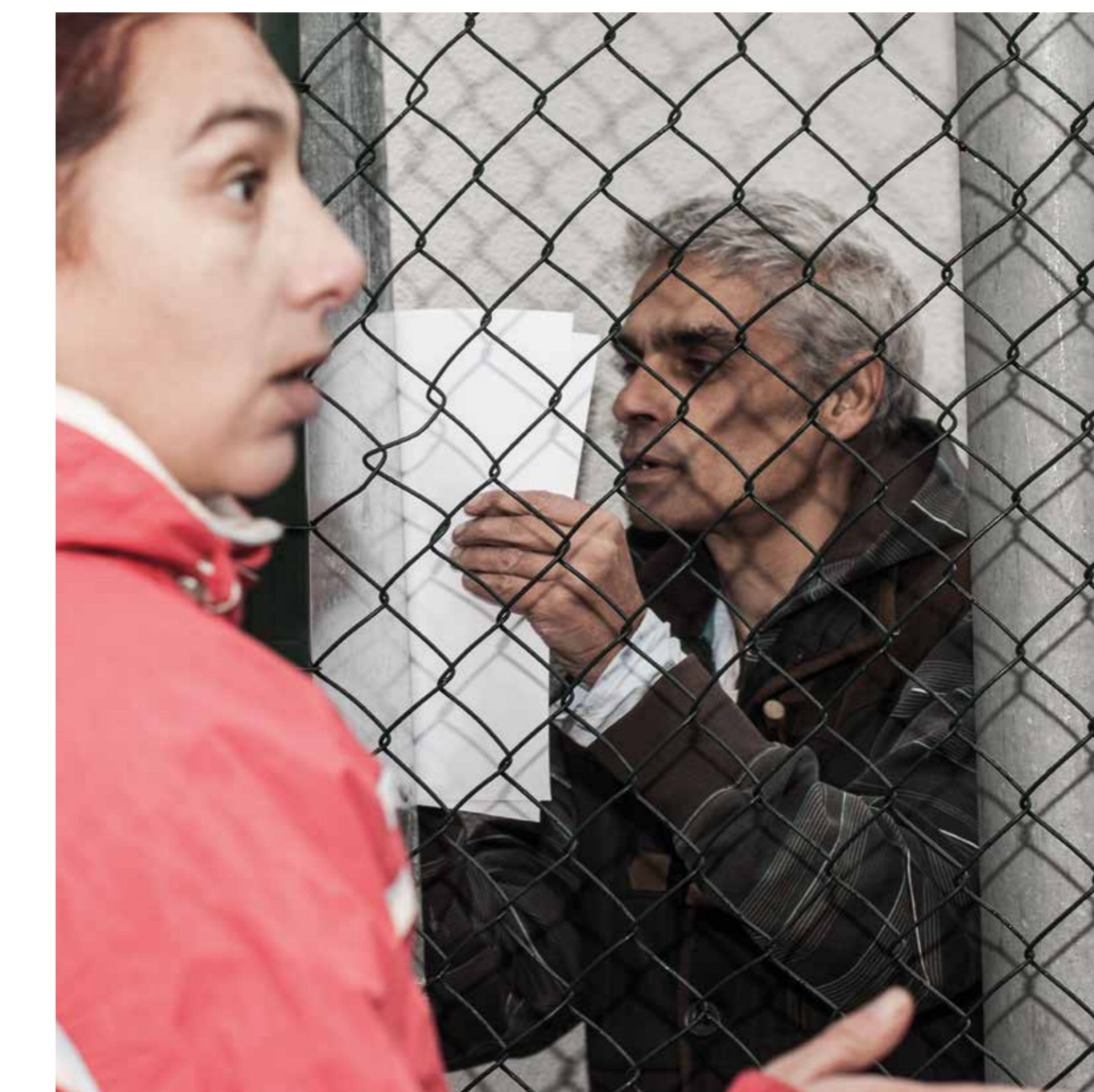
PŘÍBĚH PANA JIŘÍHO, 63 LET

...

Postřehy z rozhovorů s lidmi, kteří žijí na ulici a v přírodě. „Žijeme různě. Ve stanech, v chatičkách, příbytcích z igelitu a prken a plechu. Většinou se o své domovy pečlivě staráme a k údivu všech sousedů máme věci v interiéru účelně uspořádané.“ O tom přináší dŭkaz i fotografie. S terénními pracovníky jsme navštívili lidi bez domova (rozuměj: bez zděného, úředního domova) v lesoparku na Novodvorské, na pahorku na rozhraní Michle a Spořilova a v bývalé zahrádkářské kolonii na Bohdalci. O svých postupně budovaných chatičkách s námi s nadšením hovořili Indián, Hana, Soňa, Jiří i Rudolf. „Zahrádkářskou kolonii na Bohdalci po jejím zániku obsadili fetáci. Před 10 lety, kdy jsme hledali střechu nad hlavou, jsme tenhle prostor začali čistit, vyklízeli jsme a bourali chaty, které byly plné nepořádku, odpadků a zbytků po fetácích. Nakonec jsme tu zůstali se souhlasem správcovské firmy. Platíme nájem za pozemek. Vodu čerpáme z barelu a na výrobu elektřiny máme vlastní centrálu.“

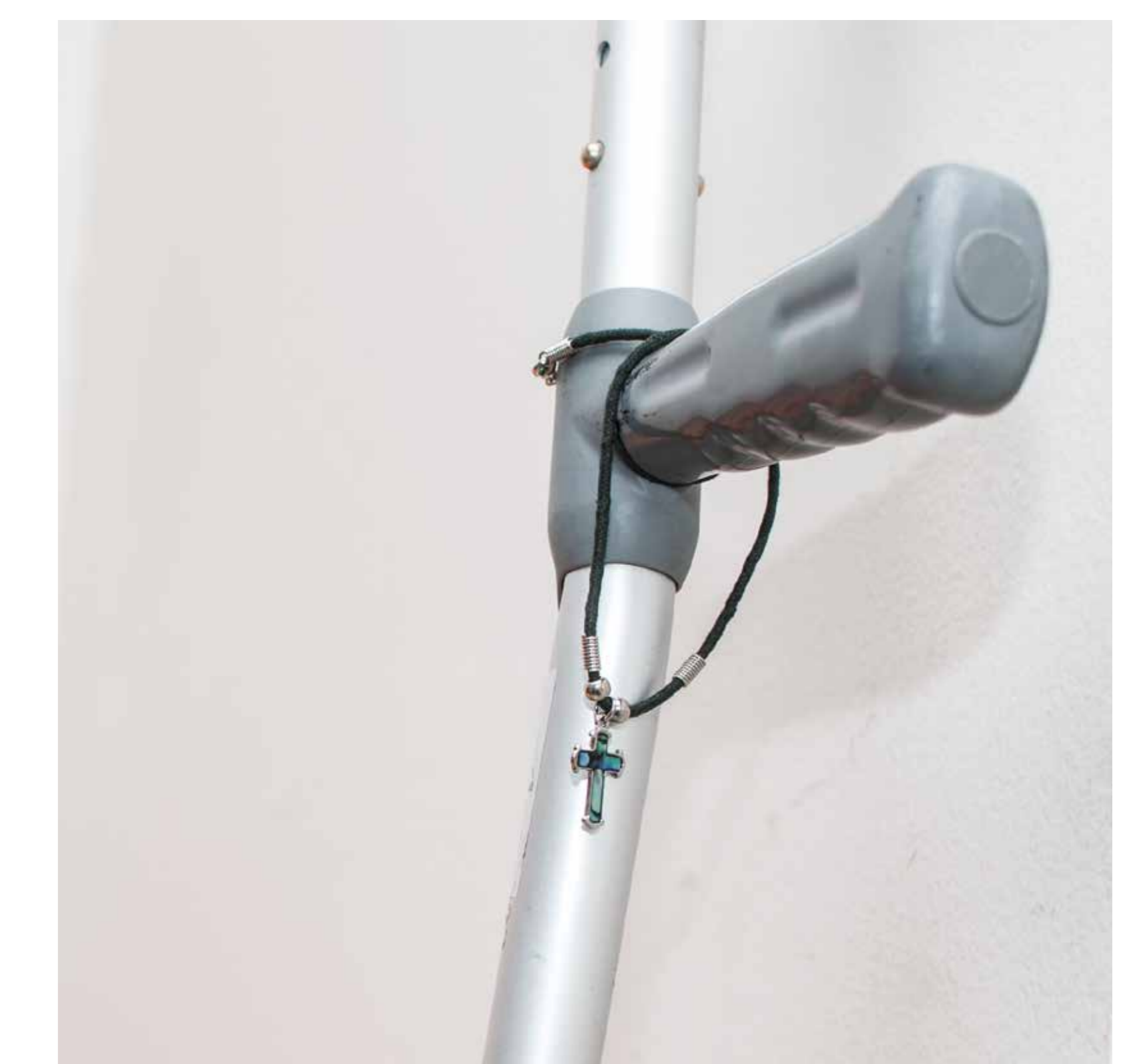
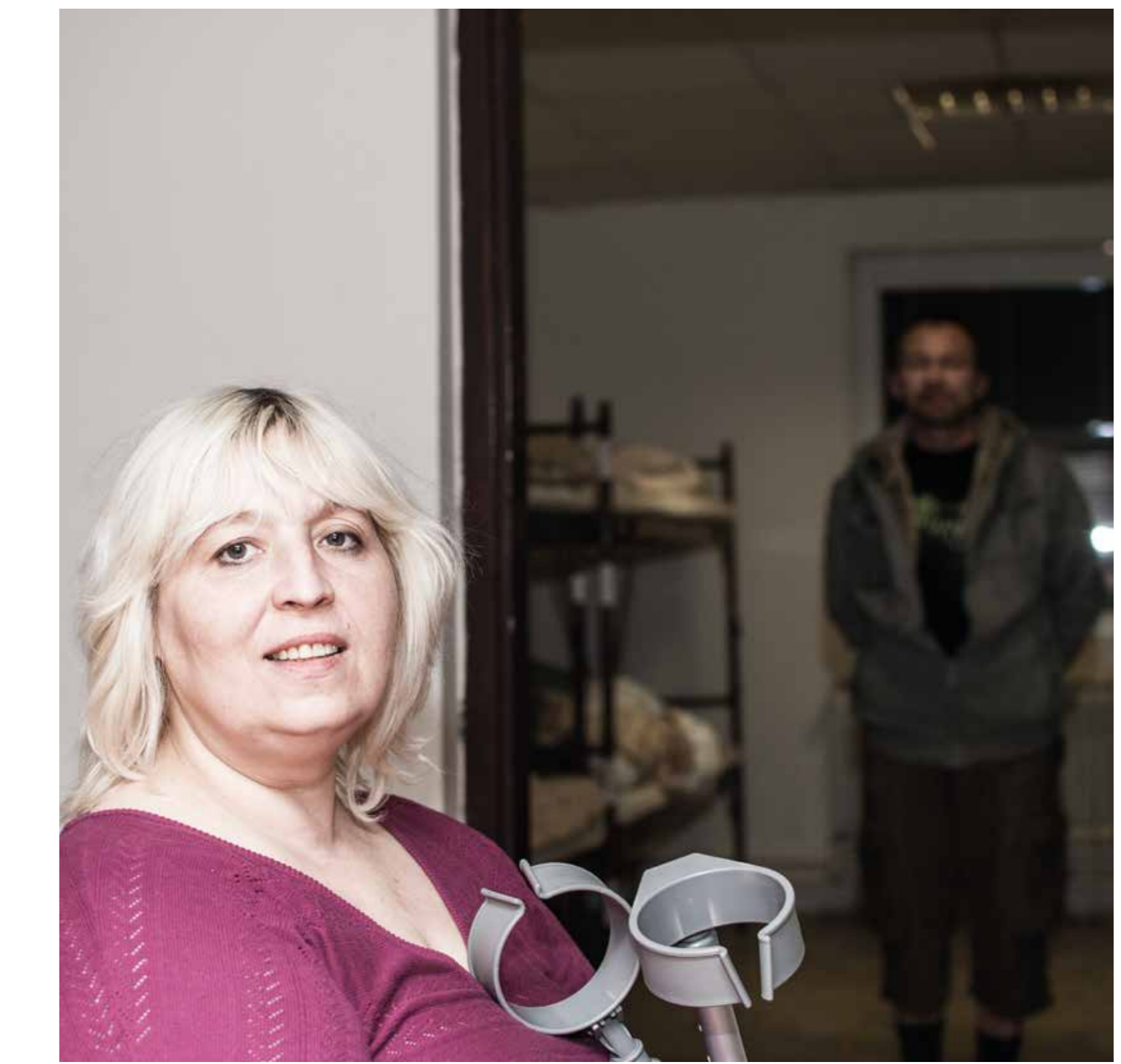
Náhradní domov může mít mezi lidmi bez domova mnoho podob.

„Od 2 let jsem žil v kojeneckém ústavu. Máma vystřídala tři chlapy a mě si vyzvedla z dětského domova, když mi bylo sedm. ve 3. třídě mě přeřadili do zvláštní školy. v 16,5 jsem udělal blbost, že jsem dal facku spolužákovi, který mi řekl „cikáne“. Jeho táta byl policajt, tak se postaral o to, aby mě zavřeli až do mé plnoletosti do diagnostického ústavu. PRÁCE. Asi 5 let jsem fáral na Kladně. Kvůli astmatu jsem musel odejít. Také jsem foukal sklo, ale v roce 1990 začali propouštět. Dělal jsem i kopáčské práce. Od roku 1997 jsem byl 4 roky v Anglii. Uklízel jsem v pizzerii, měl jsem byt. v roce 2002 mi zemřela máma, musel jsem se vrátit, abych jí udělal náhrobek. Našetřené peníze jsem dal mámě do hrobu. PŘED 12 LETY JSEM POTKAL EVU. Bydlela v denním centru a přihlásila se ke mně sama: „Ty nevíš, kdo jsem? měla jsem kdysi krátký černý vlasy,“ a najednou mě chytla a vykřikla: „Teď jsi jen můj a dala mi pusku.“ Tři roky jsem neměl holku. NAJÍT PRÁCI JE TĚŽKÝ. Mám ze šachty zničené zdraví, mám astma, pobírám invalidní důchod 10 tisíc Kč. Práce žádná. SLUŽBY, KTERÉ VYUŽÍVÁME. Přespáváme na lodi Hermes a jsem vděčný, že se tu můžeme umýt, je zde nabídka brigád a bývá tu zdravotní sestra. NAŠE PLÁNY S EVOU. vzájemně se podporujeme a snad se nám podaří zase postoupit o schod výš k tomu, po čem oba toužíme - k ubytovně. ZDRAVOTNÍ KOMPLIKACE. Naděje nám nabídla stravenky, pokud se necháme prohlídnout na plicním. Je to prevence proti šíření TBC mezi bezdomovci. Bohužel mi něco našli, tak jsem musel nastoupit léčbu v Thomayerově nemocnici. Nesměla za mnou ani Evička, domlouvali jsme se jen přes drátěný plot.“

PŘÍBĚH PANA EMILA, 57 LET

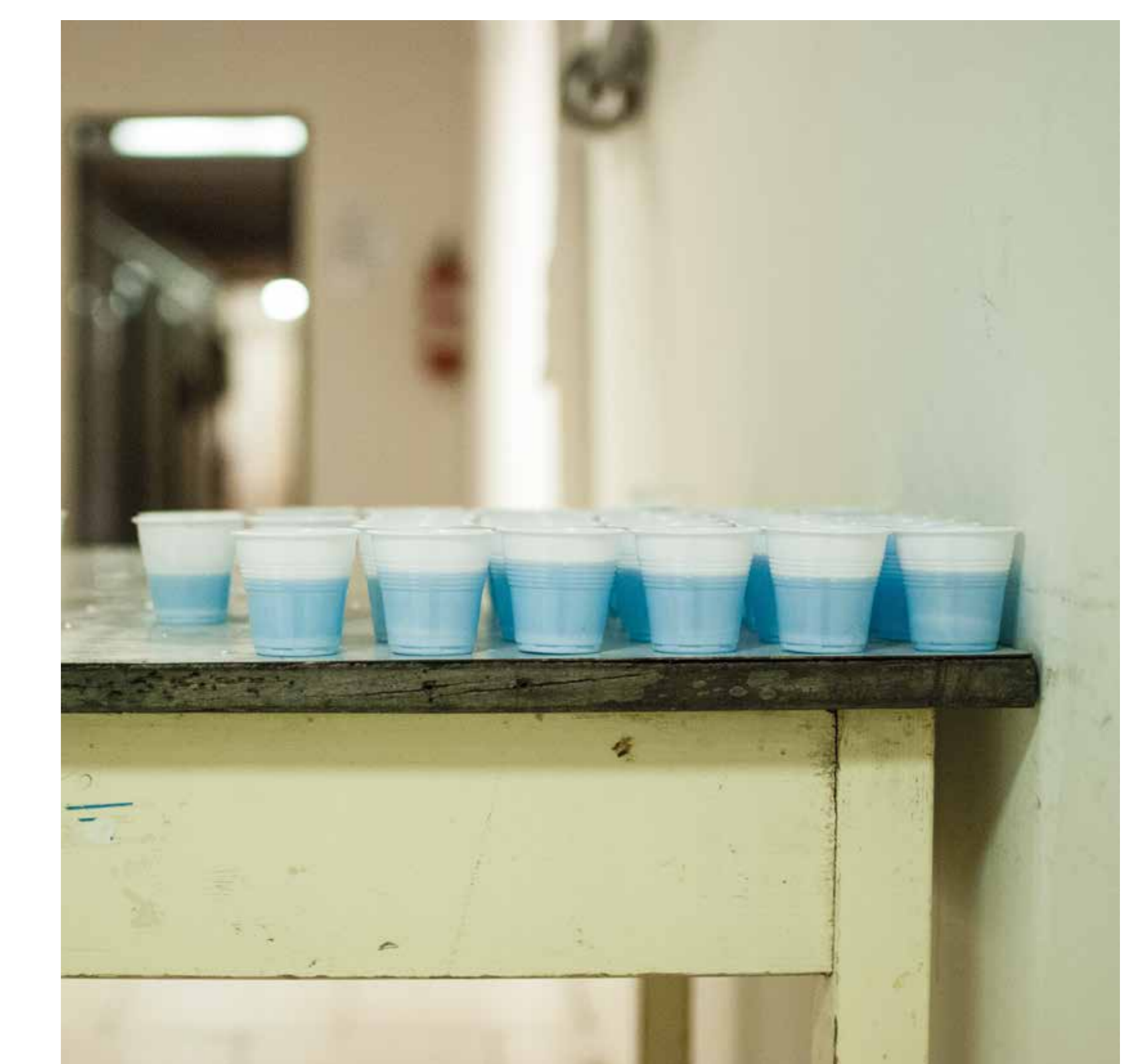
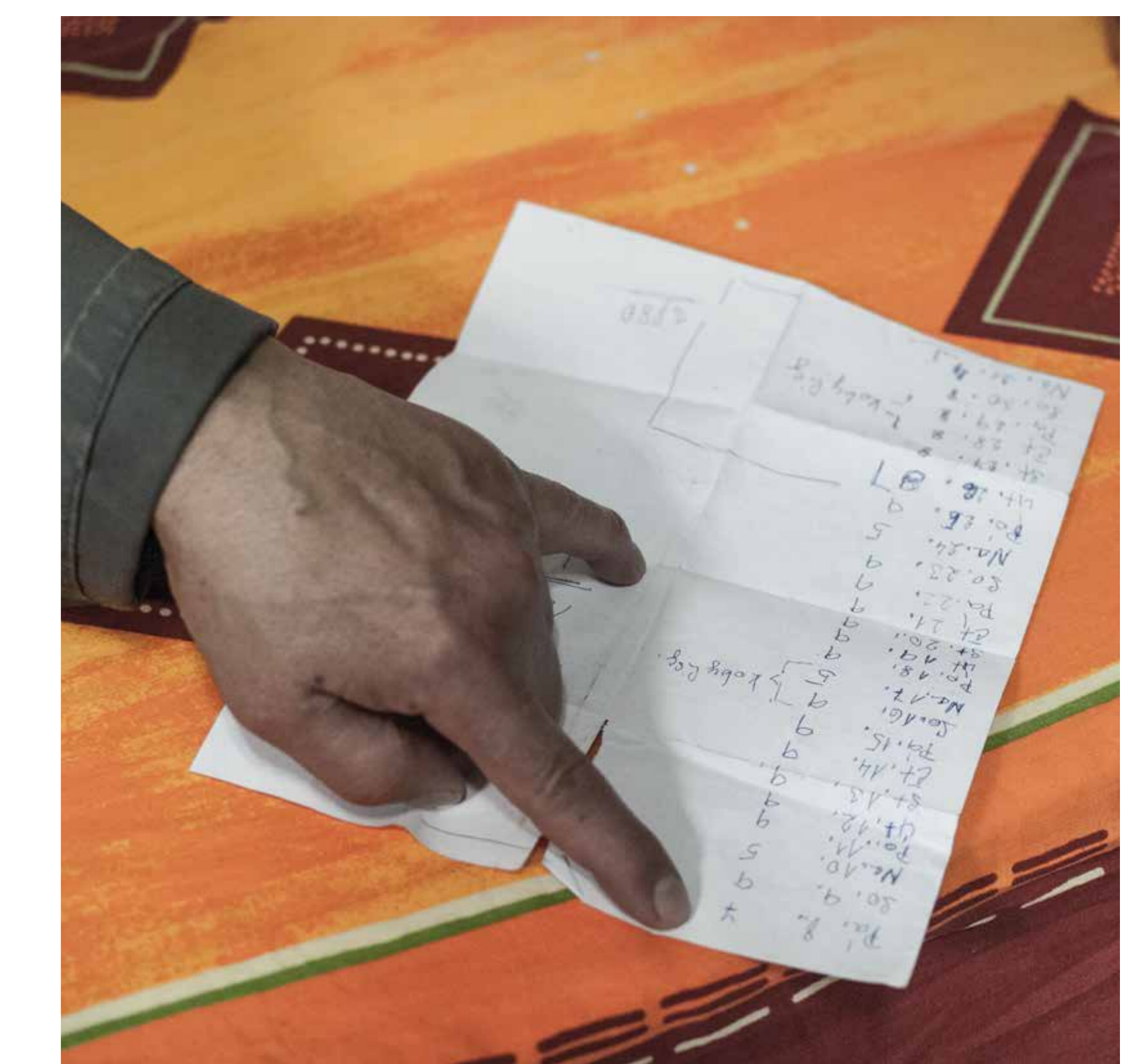
...

„Narodila jsem se v Opavě, dětství bylo idylické. Táta byl Slovák, s rodinou jsme procestovali Čechy i Slovensko. Vystudovala jsem střední ekonomickou školu, i když jsem toužila spíš po studiu výtvarného oboru. Do roku 1989 jsem pracovala jako ekonomka. V 18 letech jsem se vdala, narodil se nám syn, později dcera. V té době jsem intenzivně závodila na horském kole, ale měla jsem nešťastný pád. Po něm mi sešroubovali nohu, dostal se mi do ní tzv. zlatý stafylokok a v roce 2009 jsem o ni definitivně přišla. Navíc jsme měli s manželem velké neshody – zahýbal mi, dokonce uháněl dceru mé přítelkyně. Rozvedli jsme se v roce 2010. NOVÝ PARTNER A POBYT VE VELKÉ BRITÁNII. Asi půl roku po amputaci nohy a po rozvodu jsem váhala, co dál, co má pro mě v životě ještě smysl. Jsem akční tvor, žena činu, neumím se poddávat negativním věcem. Na internetu jsem se seznámila s Romanem. Pozval mě k sobě do Anglie, kde už delší dobu žil. Sháněla jsem tam práci, nakonec jsem začala plést svetry s extravagantními vzory a nabízet je přes internet. ZDRAVOTNÍ STAV SE MI ZHORŠIL. Byla jsem tři měsíce v nemocnici, našli mi zhnisanou cys-tu v páteři. Zachránili mi sice život, ale ukrutné bolesti páteře zůstávají. V Anglii mezitím přijali nové zákony, člověk musí odpracovat určitý počet hodin, aby měl nárok na pobyt a na pojištění. To jsme nesplňovali. V lednu 2016 nám Angličani zaplatili letenku do Prahy a vyhostili nás. NEJHORŠÍ OKAMŽIK. To byl přilet z Anglie na letiště Ruzyně. Bylo to v zimě a s pří-telem jsme nevěděli, na koho se obrátit. Nasměrovali nás do bezplatné zimní noclehárny v Michli.“

PŘÍBĚH PANÍ ALENY, 53 LET

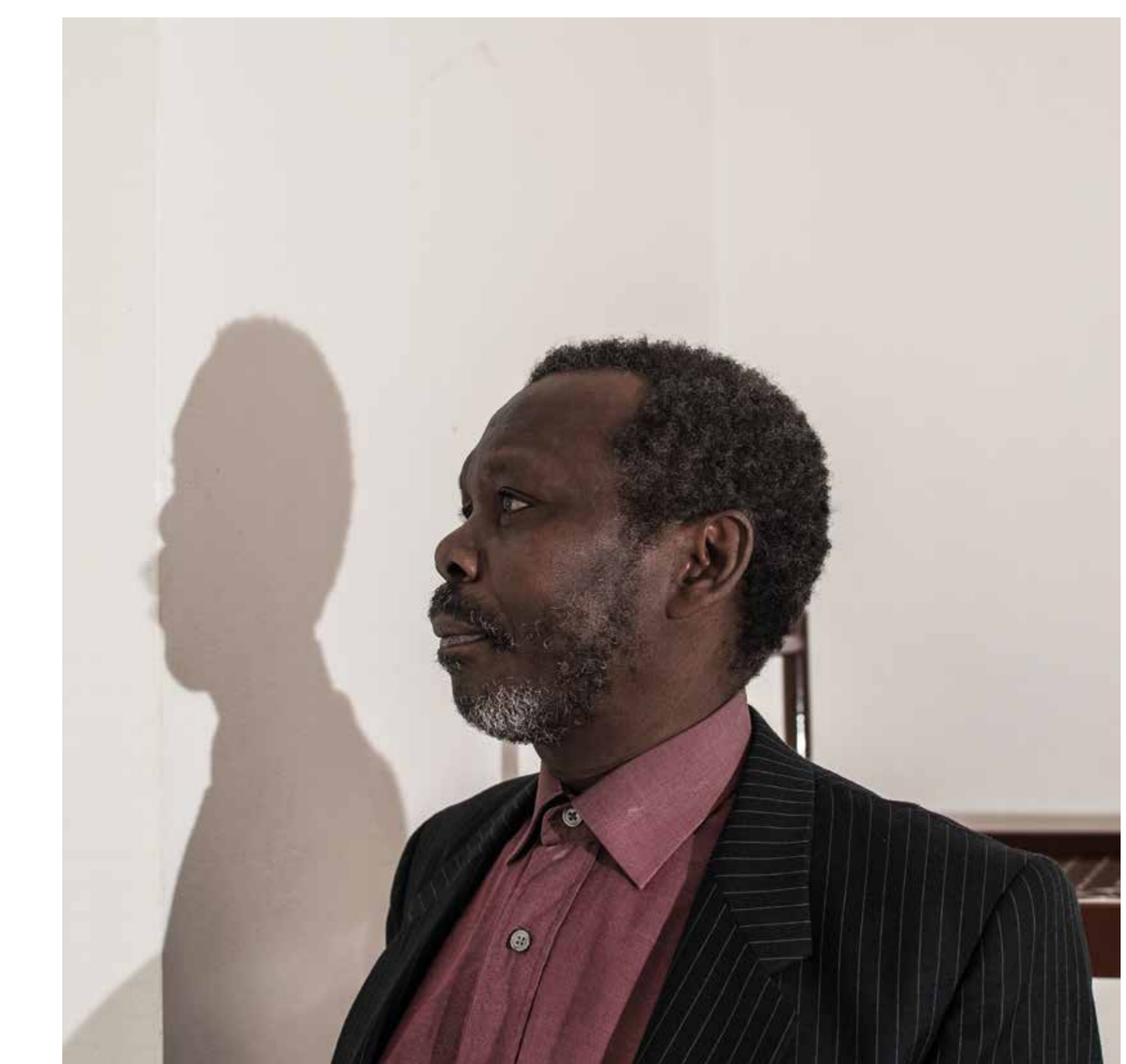
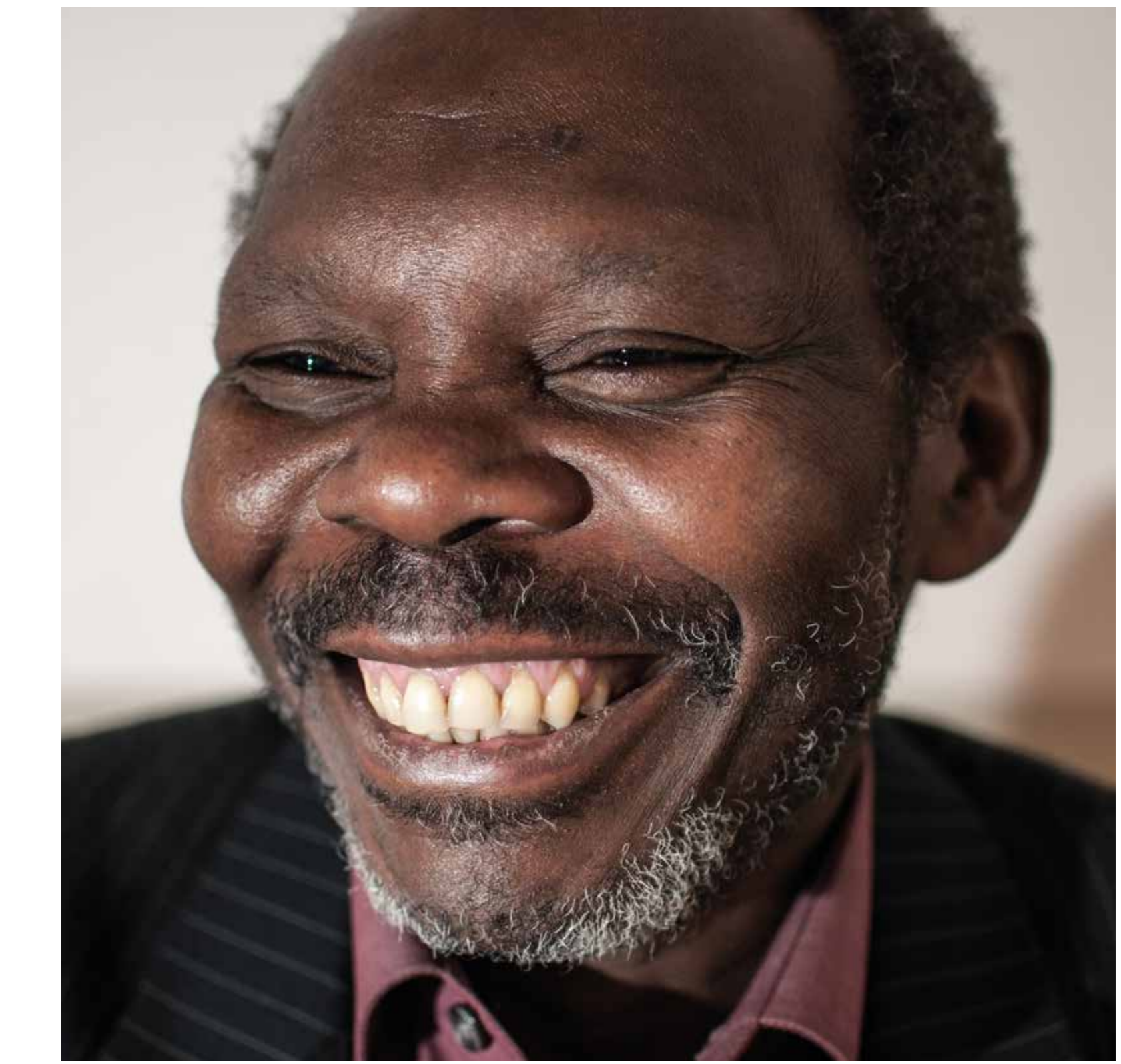
...

„Táta pracoval na šachtě, máma byla v domácnosti, měla nemocné srdce. Adoptovali mě v mých 4 letech. Vyučil jsem se zámečnickem. Šel jsem na vojnu, pak jsem se oženil. Strávil jsem 25 let na montážích na Ostravsku. Firma se pak rozpadla, ještě jsem našel práci v povrchových dolech. Ale i tam se to začalo sypat. Po roce 1989 jsem nemohl sehnat práci na pracovní smlouvu, začal jsem pracovat načerno, ústní dohody ale nefungovaly, často to byly jen sliby a peníze jsem nikdy neviděl. Sháněl jsem zámečnickou práci, pracoval jsem i pro zahrádkáře. Od poloviny prosince 2015 jsem nemohl sehnat práci, tak jsem přistoupil na podmínky dvou Ukrajinců, dostával jsem peníze denně na ruku s příslibem, že mi na konci měsíce vyplatí zbytek a že za mě zaplatí ubytovnu. Opět to byly jen sliby. To byl důvod, proč jsem začal využívat bezplatnou zimní noclehárnu v Michli. NEJVĚTŠÍ PROBLÉM. Nemám čistý trestní rejstřík. Byl jsem několikrát trestaný – za podvody a neplacení výživného. Problém mám i s ubytovny. Když na ty nejlevnější mám peníze, tak mám v pokoji štěnice, jednou jsem jich za noc nasbíral do sklenice plné dno. JAK VYPADÁ MŮJ DEN V ZIMNÍM OBDOBÍ, KDY JSEM BEZ PRÁCE. V 6 vstávám a v 7 hodin lidí opouštějí noclehárnu. Do půl osmé tu pomáhám s úklidem. Pak obcházím denní centra v Praze, dostanu tam snídaní, rohlík, čaj, kávu, oběd, bývají tu luxusní polévky a těstoviny. Odpoledne bývá kafe a polévka. Po Praze funguje pojízdný servis, můžete dostat čaj, ošetří vás, pokud máte nějaký zdravotní problémy, a také vám nabídnou zdarma teplé oblečení. Ve 20,30 si vystojím opět frontu před noclehárnou, tady dostaneme malý kelímek mýdla, můžeme se umýt, je tu čaj.“

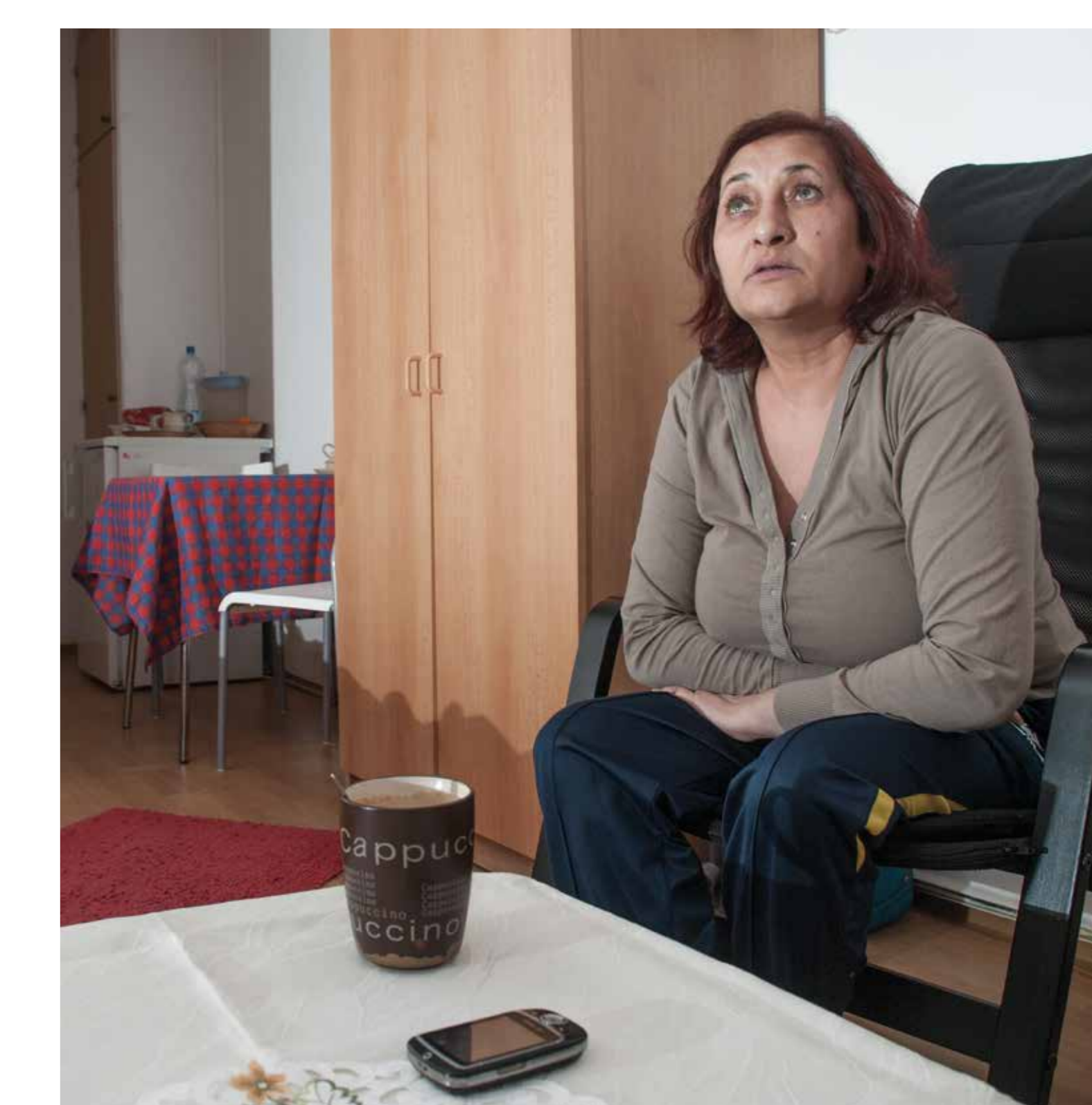
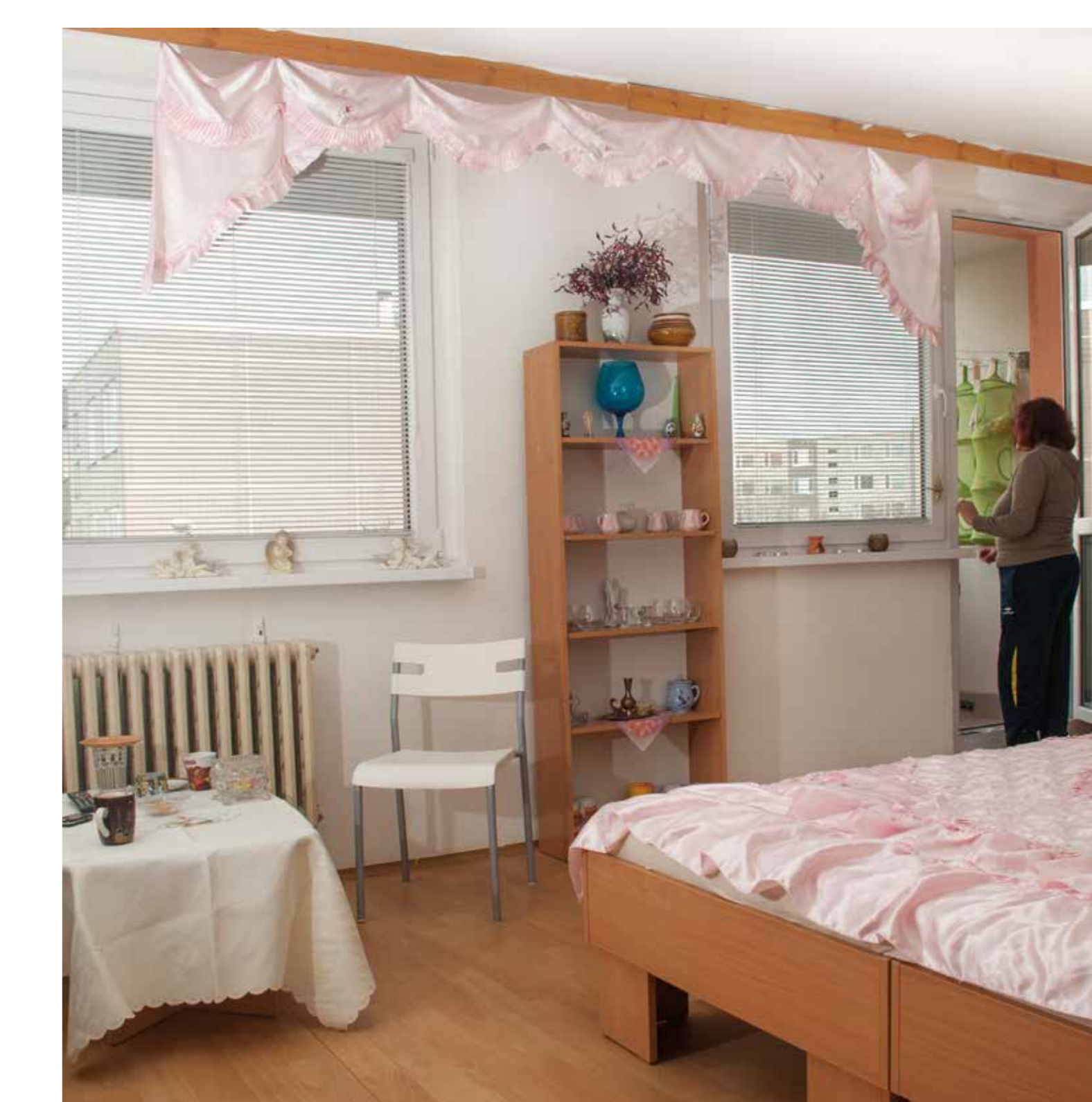
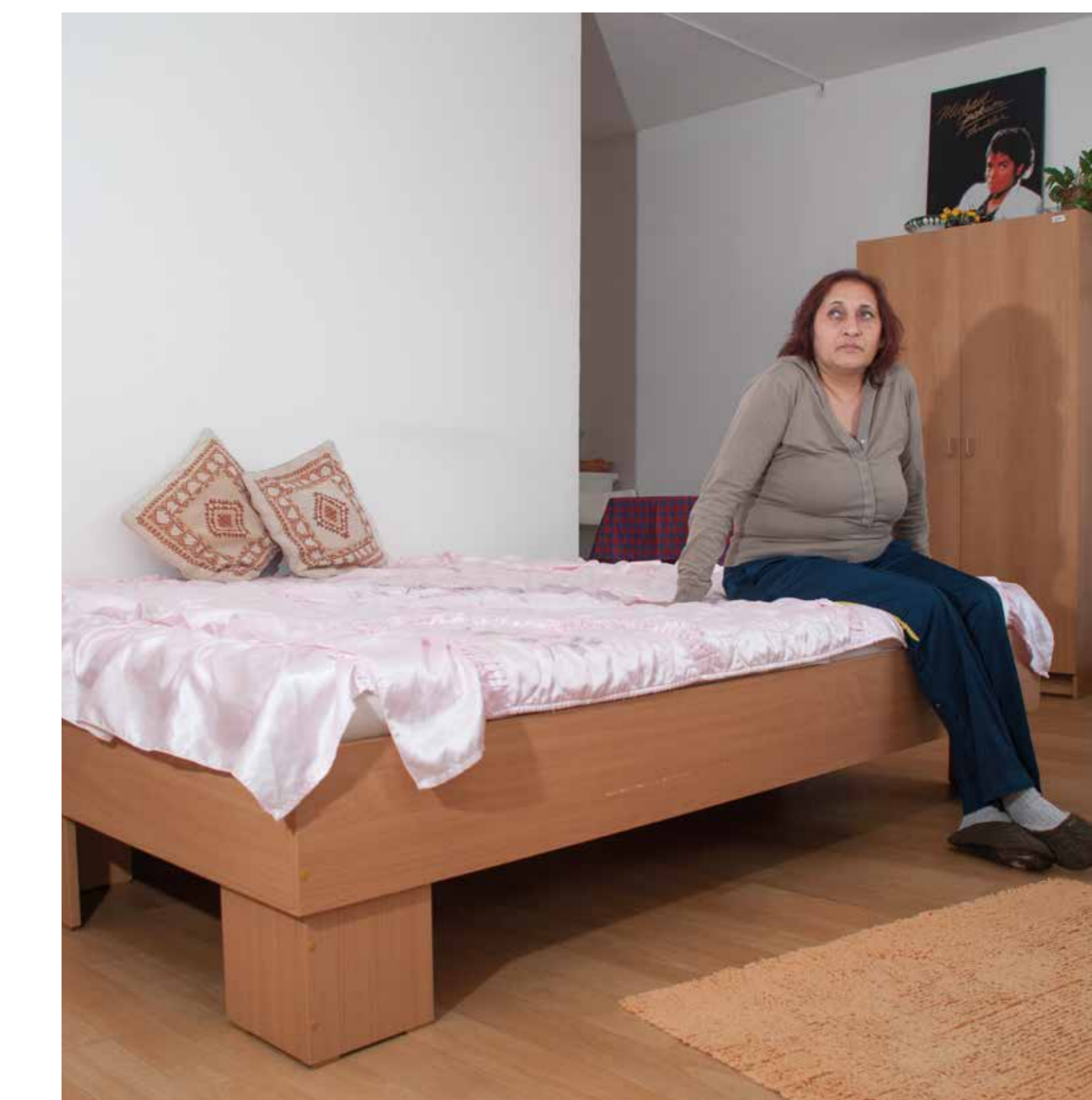
PŘÍBĚH PANA MILANA, 60 LET

...

„Narodil jsem se v Tanzánii. Otec a matka pěstovali kávu a čaj a chovali kozy a ovce. Bylo nás pět sourozenců a všichni jsme od 5 let pomáhali sklízet lístky čaje a kávové boby. MOJE VZDĚLÁNÍ. Vystudoval jsem Univerzitu v Dar es Salaamu, obor Mezinárodní vztahy. Po jejím ukončení jsem využil nabídku OSN studovat v Praze. NEPLÁNOVANÉ NAROZENÍ SYNA A KONEC EKONOMICKÉHO STUDIA. V Praze jsem si našel přítelkyni, která v roce 1989 otěhotněla a rodiče ji vyhodili z bytu. Narodil se nám syn, kterému je nyní 25 let. Po nějaké době jsme se s přítelkyní rozešli, protože si našla jiného partnera. V ROCE 2007 MĚ OBVINILA, ŽE NEPLATÍM ALIMENTY. Nebyla to pravda, jen jsem si od ní nebral potvrzení. Soud mi vyměřil 400 hodin obecně prospěšných prací. NOVÝ PARTNERSKÝ VZTAH. Mezitím jsem si našel novou přítelkyni, se kterou mám dva syny (12 a 14 let). Oba synové nám byli odebráni a jsou v ústavní péči, protože jsme neměli stabilní práci a bydlení. Z ULICE MI POMOHLA RADA KURÁTORŮ. Poradila mi, abych se zaregistroval na úřadu práce a požádal o dávky hmotné nouze. Nyní bydlím v Azylovém domě skloněná. Chtěl bych pracovat jako skladník. ZDRAVÍ. Ke zdravému životnímu stylu mohu říci, že ke každému jídlu by mělo být hodně masa. v Tanzánii bylo masa dostatek. Bylo hodně ovcí a koz, grilované antilopí a buvolí maso. Byl jsem zvyklý jíst maso denně. Zde v Praze si to nemohu dovolit. Už matce jsem říkal, že jídlo bez masa není jídlo. TRVALÝ POBYT V ČESKÉ REPUBLICĚ. V Česku jsem již 30 let, mám trvalý pobyt až do roku 2023. Jsem tu již zvyklý a mám tu děti. I přes problémy si myslím, že žiju dobrý život.“

PŘÍBĚH PANA ROMANA KADETE KAPANGY,
56 LET
...

„Nikdy jsme v rodině neměli žádné problémy. Vyrůstala jsem ve velkém domě s rodiči, bratry, babičkou, dědou, strejdy a tetami. Všichni chodili do práce, každý se snažil vybudovat domov. Do školy jsem se těšila, ve 4. třídě mě dali rodiče do speciální školy. ZÁSADY NAŠÍ RODINY. Celá naše rodina se stýká jen s Romama, který jsou jako my. Co to znamená? Musí chodit do práce, musí uklízet, vařit, nedělat dluhy. CO NEJVÍC OVLIVNILO MŮJ ŽIVOT. Manželství. Já byla jinak vychovávaná. Chtěla jsem v životě něco dokázat. Mrzí mě, že jsem neposlouchala své rodiče. Nejspíš bych si ho nevzala. On nebyl vedenej na práci, čekal jen na peníze, co беру já. Udělal mi dluhy, ty mám doteď. CO PRO MĚ BYLO NEJTĚŽŠÍ. Dospělost synů. V 15 mi začal fetovat starší syn. Mladší v 18. To byl šok. Půlku života už strávili v kriminále. Staršímu je teď 30 let, mladšímu 28 let. Když šli do vězení, brala jsem to, že jsem selhala. CO MĚ TĚŠÍ? Mám Michala, papírově vnuka, srdečně syna. Vychovávám ho od mala. Teď mu je 10 let. Rodina mi pomáhá. Mám v sobě naději. Doufám v obrat v životě obou mých synů. Člověk bez starostí, bez problémů, to by nebyl život.“ PŘIDĚLENÍ SOCIÁLNÍHO BYTU. Paní Katarína byla na základě dobré spolupráce s azylovým domem doporučena do sociálního bytu CENTRA SOCIÁLNÍCH SLUŽEB PRAHA. Do bytu odešla s nukem v červenci 2016. Byt je vybaven jen základním nábytkem, dále jí pomohla rodina, zejména bratr. Po měsíci a půl dostala mimořádnou okamžitou pomoc od úřadu práce na základní spotřebiče ve výši 7 500 Kč. Své syny ve vězení nenavštěvovala, protože neměla peníze na dopravu, ale pravidelně si s nimi dopisuje. Jeden opustil vězení, druhý čeká na propuštění.“

PŘÍBĚH PANÍ KATARÍNY, 48 LET

...

„Mám čtyři děti od 7 do 2 let. vychovávala mě babička. Když se od ní máma s mými 3 sourozenci odstěhovala, tak jsem mohla jít s nimi, ale babička mi byla bližší. Táta od nás odešel, když mi bylo asi pět let, a neprojevoval o nás zájem. Dětství jsem měla hezký a taky do školy jsem chodila ráda, bavilo mě to tam. Po základní škole jsem se učila cukrářkou, ale učiliště jsem nedokončila, protože jsem v 17 letech otěhotněla. Po porodu jsem bydlela s přítelem a otcem našich dětí a několikrát jsme se stěhovali. Vztah jsme měli hezký, ale když přítel začal hrát automaty a byl schopný prohrát naráz celou výplatu, tak jsem se po osmiletém vztahu rozhodla od něj odejít. To bylo hodně těžký, protože jsem mohla jít jen k babičce. Ta má malou garsonku, kde jsme nemohli dlouho zůstat. Proto dvě nejstarší děti musely jít k mamě, u které jsou v pěstounské péči. ČTVRTÉ TĚHOTENSTVÍ. Zjistila jsem, že čekám čtvrtý dítě. V tu dobu jsem si začala hledat bydlení v azylovém domě. Vždycky jsem se bála být sama a starat se o děti, ale jsem na sebe pyšná, že jsem to dokázala. CO PRO MĚ BYLO NEJTĚŽŠÍ PŘEKONAT A CO BYCH UDĚLALA JINAK? Odejít od přítele, ale musela jsem to udělat kvůli dětem. Kdybych mohla vrátit čas, tak bych už chtěla mít méně dětí, abych je dokázala zabezpečit. KDO MI POMOHL PŘEKONAT TĚŽKOU SITUACI A KE KOMU MÁM NEJSILNĚJŠÍ VZTAH? Asi k babičce, ta je ta hodná. Máma je na mě sice tvrdá, ale dokáže mi pomoci s výchovou mých dětí a ukazuje mi směr. Právě ony dvě mi nejvíce pomohly. JAKÉ MÁM PLÁNY A JAK VIDÍM SVOJI BUDOUCNOST? Největší cíl je mít vlastní bydlení, abych si mohla vzít i další děti do péče a mohly vyrůstat společně.“

PŘÍBĚH PANÍ NIKOLY, 26 LET

...

„Dětství jsem měl dobrý, asi do devíti let, než mi umřel táta. Táta, to bylo slovo. Co řekl, platilo, byl to vzor. Bráchovi byly čtyři, mně devět. Pak máma začala trochu pít, nějak to nedávala. Od té doby, co táta umřel, jsem se pohyboval jen s takovejma grázlama. V té ulici, co jsem bydlel, to bylo ghetto. U školy prodávali samý drogy. Začal jsem chodit ven s partou, problémy ve škole. Lidi si stěžovali, máma to nezvládala. Šla po nás sociálka, věděli, že jsem problémovej. Ve třinácti jsem chodil do K - centra. Kvůli čemu? Drogy, alkohol. To už jsem na víkendy domů nechodil. Máma chodila za mnou, chtěla mít klid. Když jsem nebyl tam, byl jsem věčně na útěku. ZKUSIL JSEM PERVITIN. Pak jsem přešel na herák. Ukradli jsme s kamarádem auto, vybourali se. On umřel, já šel v šestnácti na léčbu. Soudně. Ve dvaceti jsem šel poprvé na vazbu. V té době jsem drogy prodával. Dávali mi málo peněz, vzal jsem nějaký peníze babičce. Od-soudili mě na rok. Pak jsem šel ven, zase jsem fetoval, bydlel po squatech. Vzal jsem boty, věděl jsem, že mě policajti chytanou. Dostal jsem další rok. Když jsem vyšel, vykrádal jsem auta. Neměl jsem strach. Nic jsem od života neočekával. ZLOM V MÉM ŽIVOTĚ - 27 MĚSÍCŮ NA BORECH. Tam jsme si dali ruce na to, že drogy ne. To už jsem užívat nechtěl. Ztracených pár let. KDO MĚ NEJVÍCE OVLIVNIL? Babička, ona mi jediná pomohla, když jsem se vrátil z Borů. Když babička umřela, to se nějak zlomilo. To jsem uronil slzy, u mámy vůbec. CO MI V ŽIVOTĚ POMÁHÁ? Drží mě cvičení, cvičím 6x týdně. Když bych se ho vzdal, to by byl asi můj konec. CO CHCI DO BUDOUCNA? Chci se dostat tady z toho. Chci zmizet z český republiky, pracovat. Chci žít v klidu.“

PŘÍBĚH PANA JIRKY, 32 LET

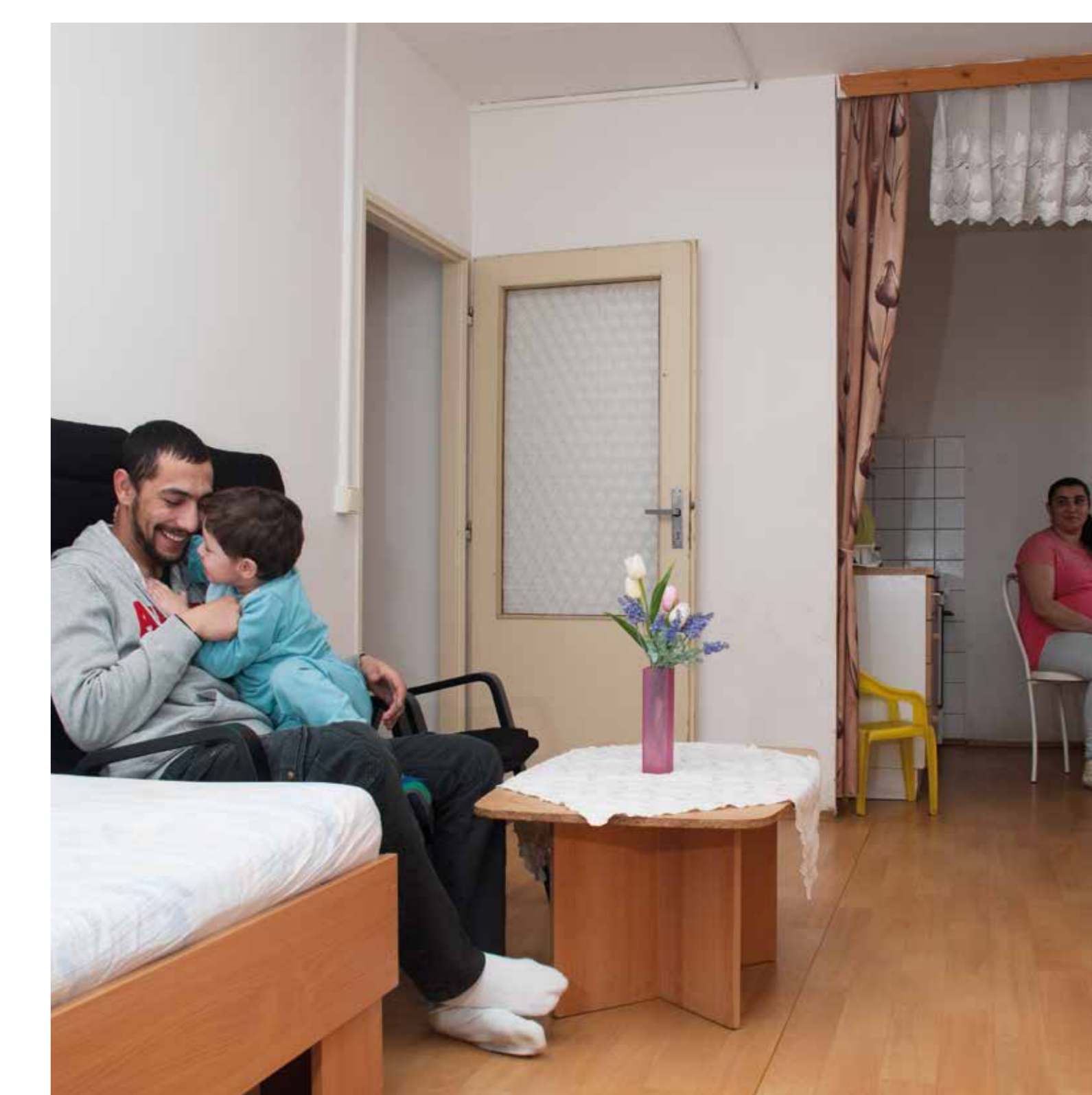
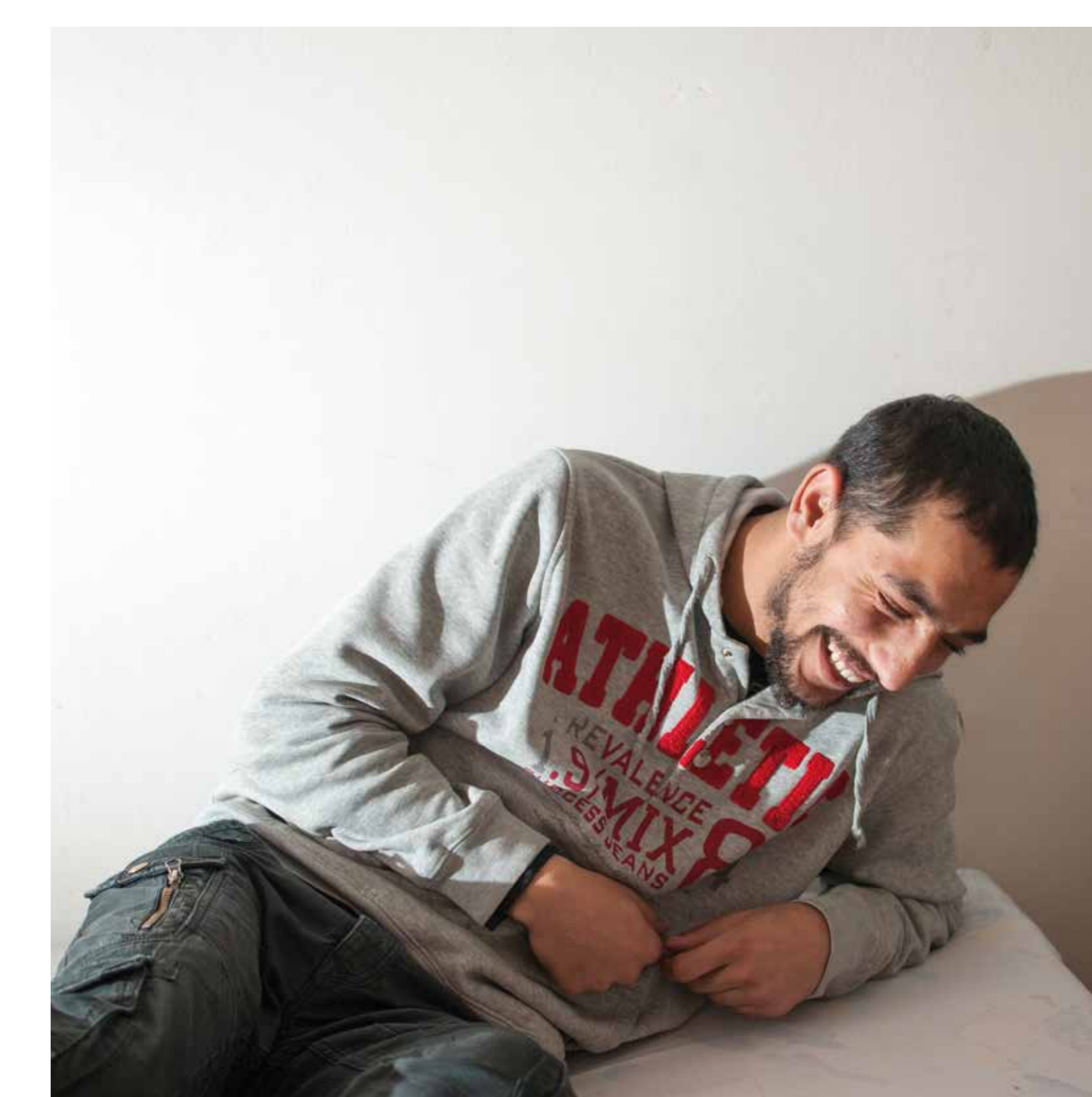
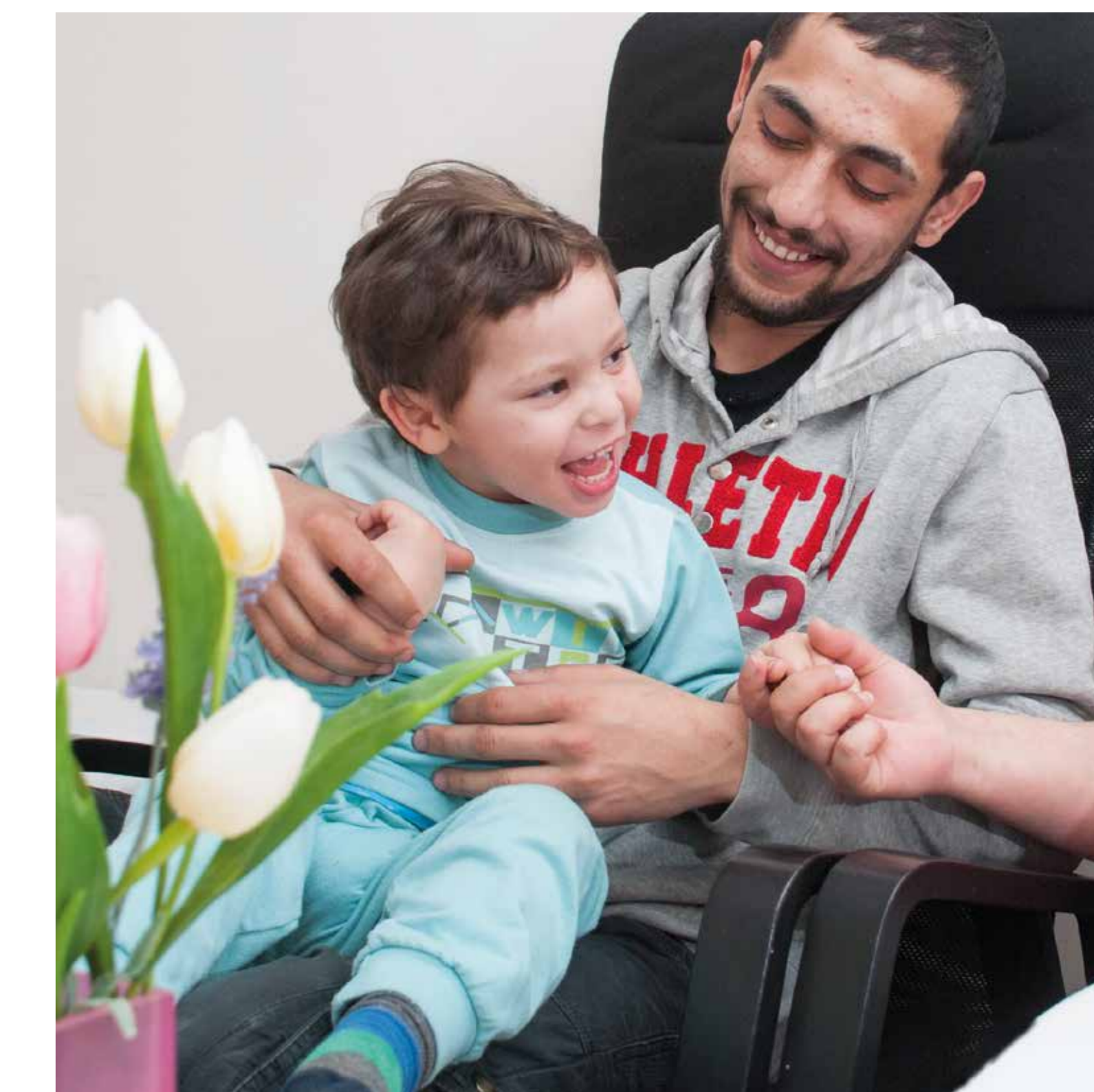
...

„Bydlím s dětmi už v druhém azylovém domě. Sama jsem dětství taky neměla moc dobré, naši se hodně hádali a já to špatně snášela. Až když jsem dospěla, pochopila jsem mámu, že byla nešťastná. Byly za tím tátovy nevěry. Na základce jsem byla šikovná, hodně jsem sportovala. Pubertu jsem měla docela blbou, takovou vzdorovitou, chodila jsem za školu a flákala se. Z prvního učňáku mě vyhodili po pár měsících, ten druhý jsem dochodila. Na co si z dětství pamatuji v dobrém, byla dovolená u moře v Polsku. S mámou mám teď dobrý vztah, táta už nežije. CO BYCH RÁDA ZE SVÉHO ŽIVOTA VYMAZALA? Setkání s otcem svého druhého dítěte. Ale to bych zase neměla Michala a já jsem za něj ráda. Jeho otec byl, jak se říká „inteligentní psychopat“. Taky byl hodně žárlivý. Žili jsme spolu skoro 10 let a trvalo mi dlouho, než jsem přišla na to, jaký je. Postupně mi odlákal skoro všechny kamarády. Když mi konečně spadly růžový brýle, tak jsem se od něj dlouho bála odejít. Kvůli němu jsem s dětmi přišla o bydlení, protože neplatil nájem. Pomohla mi kamarádka, jediná, která mi zbyla. V těžkých chvílích nás nechala bydlet u sebe. ZA CO BYCH SE V ŽIVOTĚ POCHVÁLILA? Mám pocit, že jsem si totálně pohnojila život a také svým dětem. Neumím se za nic v životě pochválit. Někdy z toho nemůžu jíst ani spát, drží mne to třeba dva dny. MOJE SNY A PLÁNY DO BUDOUCNOSTI? Určitě nalézt stabilnější bydlení a nábytek do bytu, práci. Přeju si, aby mé děti byly šťastné a zdravé, udělaly si školu, našly práci, která je bude bavit. No a pro sebe taky trochu zdraví a štěstí. Můj sen je mít byt a žít konečně jako člověk. A když bude líp, třeba zajet s dětmi k moři.“

PŘÍBĚH PANÍ LUCIE, 40 LET

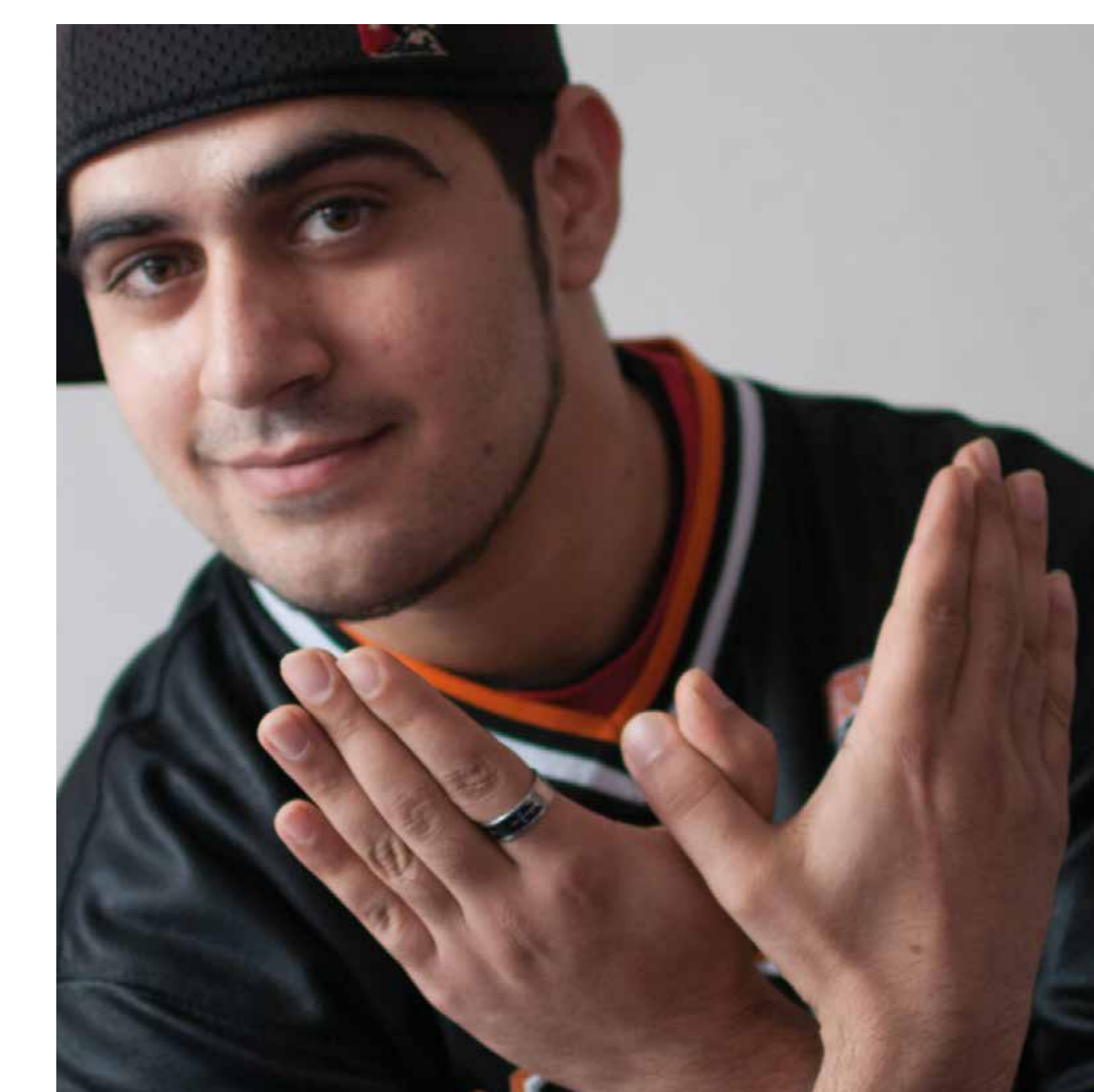
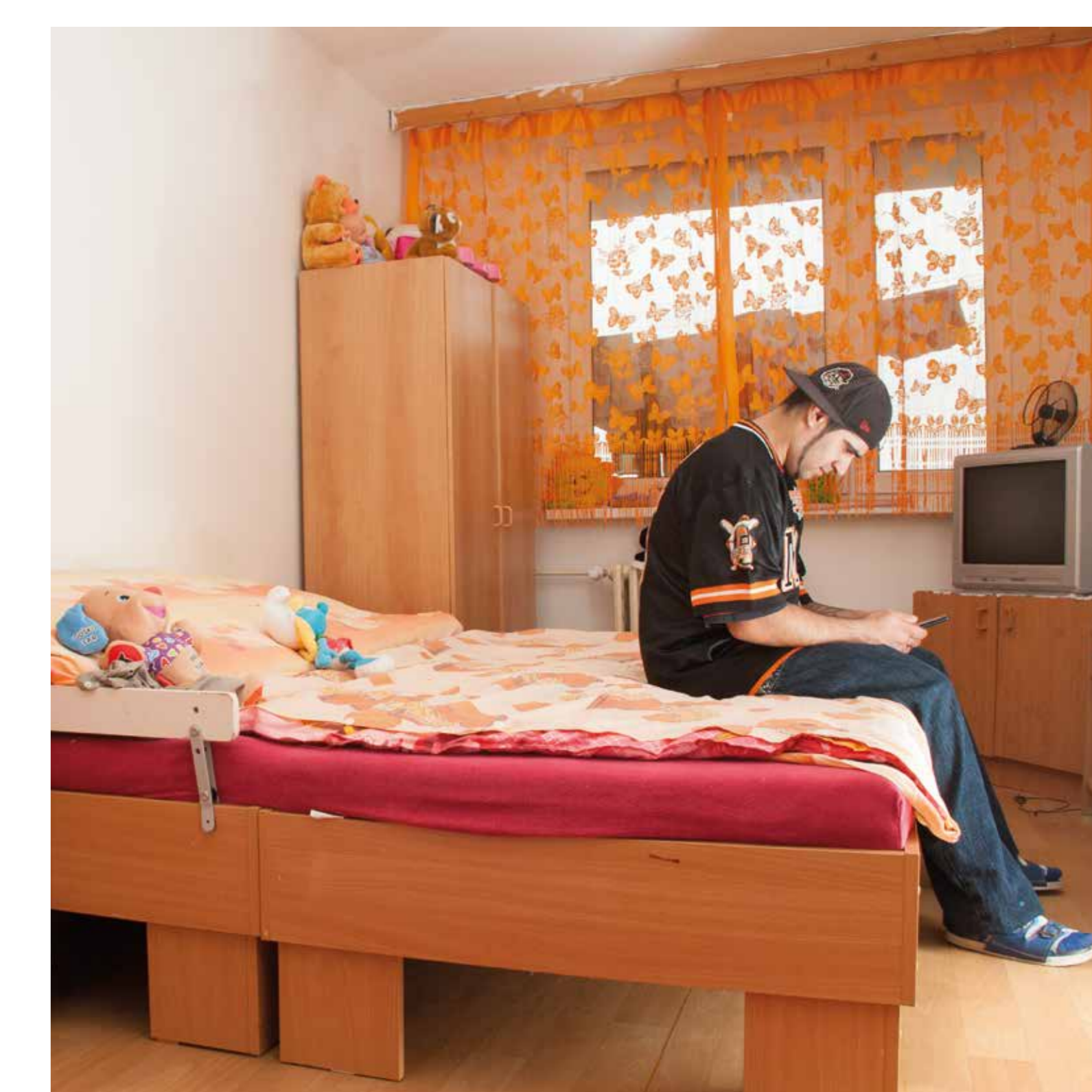
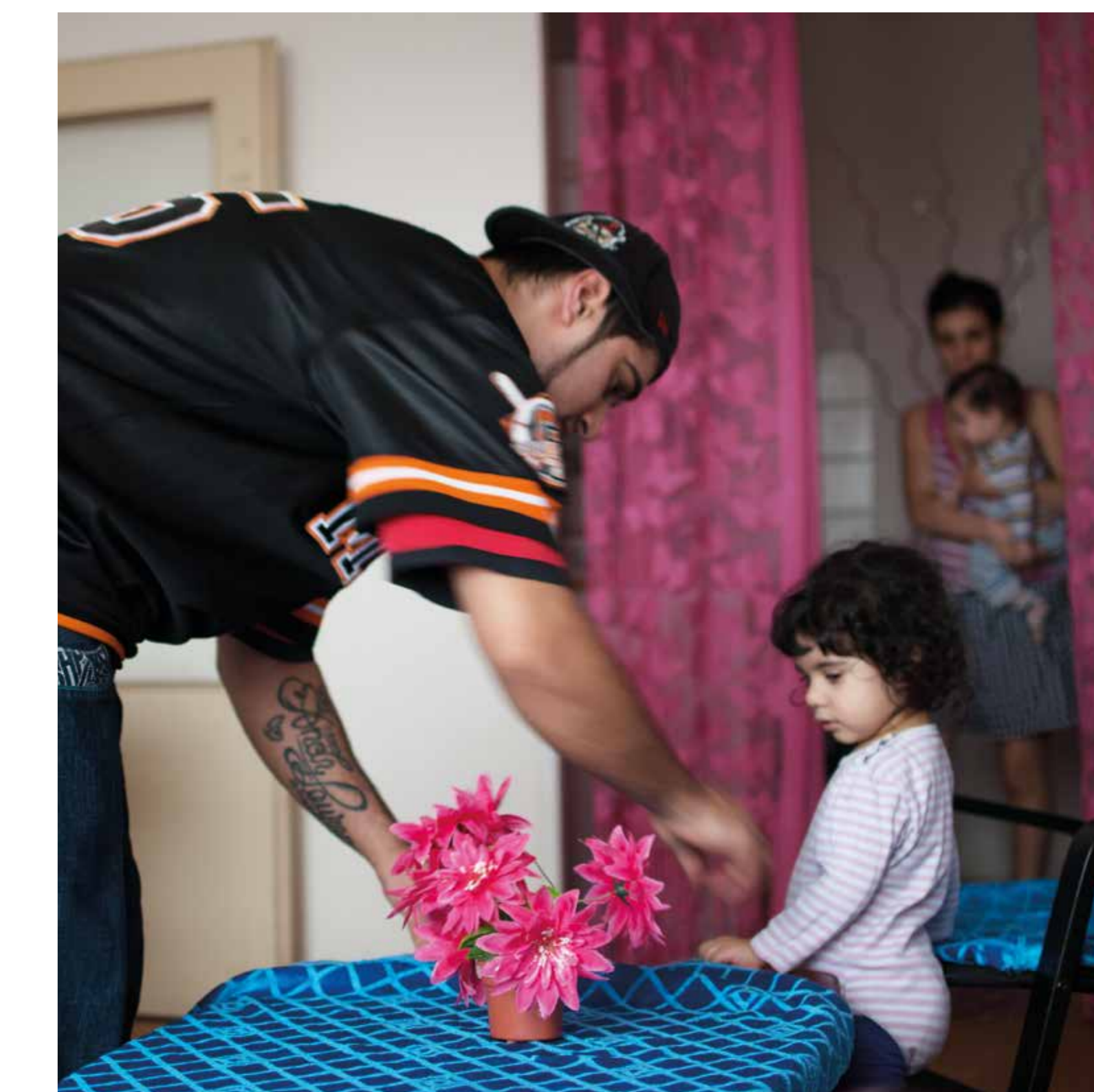
...

Pan Marian bydlí v současné době v azylovém domě. Po narození syna už nemohli zůstat s partnerkou u rodičů. Nechtěl by, aby jeho dítě zažilo dětství, jako měl on. Své rodiče má velmi rád a to i přes trampoty, které s nimi jako dítě zažil. Vzpomíná si na osudový moment, kdy jeho maminka prodala v Praze byt a šestičlenná rodina odcestovala do Finska za lepším. Po 5 měsících byli vráceni do České republiky a pro rodinu nastal boj o přežití. Marianovi bylo 8 let a v průběhu 10 let se s rodiči 7x stěhoval z místa na místo. Převážně žili v jedné místnosti, několik let bez elektřiny a vody. ve stavební buňce jich žilo jedenáct. Přesto byly a jsou v rodině dobré vztahy. Až zpětně si uvědomil, že po celou dobu, kdy se rodina různě stěhovala, otec nepřestal chodit do práce a byl mu tak vzorem. Marian v současné chvíli přišel o práci kvůli snižování stavu zaměstnanců, ale neumí si představit, že by byl doma. Partnerka je na rodičovské dovolené, o to více cítí zodpovědnost za rodinu. CO BY CHTĚL VZÍT ZPĚT VE SVÉM ŽIVOTĚ? „To, že jsem chodil jako mladistvý krást na zahrady a krást železo. Rodiče neměli moc peněz a já si je chtěl nějak pro svoje potřeby obstarat. Styděl jsem se, když si pro mě musela přijít na policii ve 4 hodiny ráno máma, protože jsem předtím uškubnul kabely na kolejích. To bych chtěl vzít zpět a neudělat to!“ KŘÍŽOVATKY ŽIVOTA. „Negativní moment, kdy máma prodala byt. Zásadní a pozitivní pro mě bylo seznámení se současnou partnerkou a narození syna.“ ŽIVOTNÍ PRIORITY. „Rodina, práce, bydlení, víra a dobří přátelé. velkým snem je, že si pronajmeme s partnerkou byt.“ ZA CO BY SE MOHL POCHVÁLIT? „Za to, že mám syna, a za to, že jsem dosud pracoval.“

PŘÍBĚH PANA MARIANA, 23 LET

...

„Do 11 let jsem žil s mámou, tátou a bráchou. S mámou byl vztah v pořádku, s tátou taky, i když táta rád popíjel. Pak se máma s tátou rozešli a už to šlo z kopce. Našla si jinýho chlapa a já jsem ho nenáviděl, žít s nima jsem nechtěl, a tak jsem se v 11 letech postavil na své nohy. Věděl jsem o něm, že mámu bude jen využívat. Po 4 letech se rozešli. Přebýval jsem u kamarádů, někdy na ulici, někdy v rozpadlým baráku. Peníze mi občas dávala máma, za kterou jsem potají chodíval. Nebo jsem dělal prostředníka při prodeji marihuany. Za den jsem měl i 2 500 Kč. V tu dobu mě taky bavila škola, měl jsem většinou jedničky, dvojky. Matka mě v 15 poslala k tátovi do Ústí nad Labem. Od něj jsem se dostal do Anglie, kde jsem žil a pracoval 3,5 roku. MOJE ZÁCHRANA = SETKÁNÍ S PRÍTELKYNÍ. Dnes je to i matka našich krásných dvou dětí. Jsme spolu už 6 let a teď společně bydlíme v Azylovém domě Šromova. CO PRO MĚ BYLO NEJTĚŽŠÍ PŘEKONAT? Rozchod rodičů. kdyby byli spolu, tak je všechno úplně jinak. Byl bych šikovnější, protože můj táta umí všechno. Co umí on, tak by naučil i mě. Hodně těžký byly taky zimy na ulici. Nemít nic a nikoho, o koho bych se mohl opřít. KDO MI TO POMOHL PŘEKONAT A KE KOMU MÁM NEJSILNĚJŠÍ VZTAH? K mámě. Ona se mi vždycky snažila pomoci. Vpřed mě také posunulo, když jsem se dal dohromady s mojí přítelkyní, a narození holky. To jsem pak začal přemýšlet normálně. Před tím jsem na to kašlal, utrácel jsem za blbosti. JAKÉ MÁM PLÁNY A JAK VIDÍM SVOJI BUDOUCNOST? Nejdůležitější je mít svůj byt a stálou práci, abych zajistil rodinu. Chci jít hlavně už jen nahoru a nespadnout dolů. Aby nám to vydrželo. Chci vidět, jak děti rostou.“

PŘÍBĚH PANA MICHALA, 25 LET

...